

Κορ

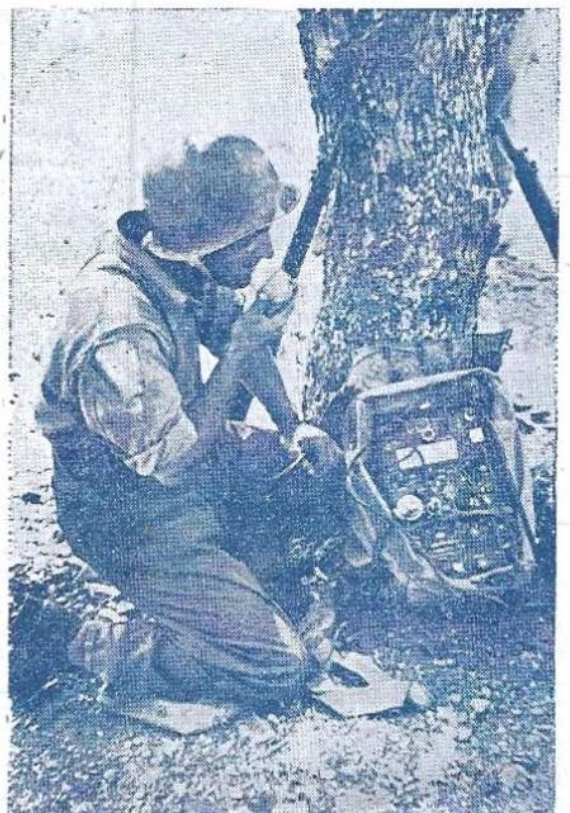
NE
NIKA
KAI EN

ΔΙΑΒΙΒΑΣΕΩΝ

15 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1949

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ

1

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ :

ΚΕΝΤΡΟΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ ΔΙΑΒΙΒΑΣΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ

ΥΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

ΕΤΟΣ Α' [ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 1

ΒΣΤ 902, 15 Αύγουστου 1949

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ Δρχ. 1500

Διά τούς όπλίτας > 1000

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Δι' έν έτος Δρχ. 40.000

Δι' έξ μήνας » 20.000

Δι' Όργανισμούς,
Τραπεζας, Έται-
ρίας κτλ. » 60.000

Συνεργασίαι άποστέλλονταιίς:
Περιοδικόν

«Ηχώ τών Διαβιβάσεων»

ΚΕΔ/Β 5

ΒΣΤ 902

Χειρόγραφα δέν έπιστρέφονται

Η ΕΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ

Σκυμμένος ό χειριστής
στόν ασύρματο διαβιβάζει
τις διαταγές της Διοικη-
σέως του για τό συντο-
νισμό του άγώνος. Τό ό-
πλο του δίπλα είναι ό ά-
χώριστος σύντροφός του.

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

«... Η Έλλάδα δέν είναι μόνο φώς και θαλασσα. Μπαίνει
μές στην καρδιά τών ανθρώπων, γίνεται ένας πρώτα χτύπος,
έπειτα άλλος, ώπου γίνεται όλοι οι χτύποι της καρδιάς.
Μπαίνει μέσ στις φλέβες και γίνεται αίμα. Καλεί τό αίμα.
Μπαίνει μέσ στη μνήμη, κι' από τότε τίποτα πιά δέν μπορεί
νά τό σβήσει ώς την ώρα του θανάτου. Η Έλλάδα σε φω-
νάζει πάντα και σε καλεί...».

Γράφει έτσι ό ποιητής, και κάπου άλλου αναφέρει για
τόν ήρωά του:

«... ό άνθρωπος ήρθε στην Έλλάδα. Και όπως μπήκε
στόν τόπο τών Θεών και τών Σατύρων, στη γυμνή και γαλά-
ζια χώρα, δέν τό μπορεί πιά νά φύγει. Ταξείδεψε όλους τούς
Όκεανούς και μπόρεσε νά φύγει άπ' όλους τούς τόπους όπου
είχε φτάσει. Γιατί όλοι κάτι είχαν πού δέν ήταν ολάκερο,
πού δέν ήταν πλήρες. Όμως ή Έλλάδα δέν αφήνει χώρο για
έπιθυμία και για χίμαιρα. Η Έλλάδα είναι ή χίμαιρα...».

Η Έλλάδα είναι ή χίμαιρα. Ποίος μπορεί νά τ' άρνηθεί;
Και κάτι παραπάνω: Η Έλλάδα είναι πάνω άπ' την χίμαιρα:
Είναι ό θρόνος του Κόσμου πού στέκει μέσα στους Αίώνες.
Άκατάλυτη, Αναλλείωτη, Μοναδική, άνώτερη από κάθε μικρό-
τητα της ζωής.

Έτσι την βλέπουμε. Σάν Νεράιδα του παραμυθιού. Σάν
Νύμφη τών θρύλων. Σάν την άγαπημένη θυγατέρα - την
άδυναμία - τών θεών. Ίσως γι' αυτό οι Άρχαίοι τοποθετού-
σαν τούς θεούς κοντά τους. Τούς έστησαν στόν Όλυμπο. Για
νά τούς παραστέκουν στην άγωνία τους, στά βάσανά τους.
Γιατί μέ την αιώνια σοφία των ήξεραν, τό καταλάβαιναν,
πως ποτέ οι θεοί δέν θ' άφηναν μόνη, άπροστάτευτη την άγα-
πημένη των θυγατέρα. Και δέν έπεσαν έξω. Ποτέ οι θεοί δέν
άφηναν μόνη την Έλλάδα. Στάθηκαν πάντα υπέρμαχοι στους
άγώνες της, συναντιλήπτορες στις λύπες της, στοργικοί
προστάτες της...

Κι' έτσι τά χρόνια, οι μήνες, οι μέρες κύλησαν και κυ-
λουν, ένώ ή χρυσή γραφίδα της Ιστορίας γράφει μέ αίμα
και δάκρυα τό ματωμένο παραμύθι της Έλλάδας...

Έτσι μόνο μπορεί κανείς νά δικαιολογήσει τά άκατόρ-
θώτα-πού κατορθώνουν τά παιδιά της κάθε μέρα για χατήρι
της. Άθλοι όμοιοι μέ παραμύθια παράτολμης φαντασίας.

Κάθε Όρα της Ιστορίας κρύβει και από ένα λεπτό ήρωϊ-
σμού και παλληκαριάς. Οι Έλληνες ξέρουν νά πολεμούνε
άντρετωμένα, μέ την ίδια ικανότητα πού ξέρουν νά ζούν ειρη-
νικά. Ξέρουν νά χαρούν τη ζωή τους, νά την ποτίσουν μέ τόν
ιδρώτα του σπορέα του αγρότη, του τίμιου δουλευτή, όπως
ξέρουν νά την ξαναποτίσουν μέ τό πολύτιμο αίμα τους.

Χθές ό Μαραθώνας, ή Άγια Λαύρα, σήμερα ό Γράμμος,
τό Βίτσι...

Κι' όπως ποτίζεται σήμερα τό Βίτσι και μουσκεύει κάθε
μέρα από ζεστό αίμα, έτσι κι' αύριο, θα ξαναποτιστή από
θρόμβους ιδρώτα για νά δεχτή τούς σπόρους του σταριού
και για νά σαλπίσουν παντού την χαρά της Ειρήνης.

Μέσα άπ' την καρδιά μας, μ' όλη τη δύναμη του «είναι»
μας, μ' όλη την ειλικρίνεια της σκέψέως μας στέλνουμε τόν
πιό έγκάρδιο, τόν πιό άληθινό κι' άδελφικό ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟ
στούς άδελφούς μας πού συνεχίζουν στό Βίτσι και στό Γράμ-
μο τό παραμύθι της Φυλής...

Πάντα μαζί τους...

Άδελφωμένοι, χεροπιασμένοι, μονιασμένοι όλοι μαζί για
νά συμπληρώσουμε τόν πιό ώμορφο, τόν πιό μαγευτικό, τόν
ΜΟΝΑΔΙΚΟ θρόλο της Έλλάδας...
Λ.

ΗΧΩ

ΤΩΝ ΔΙΑΒΙΒΑΣΕΩΝ

• ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ Κ.Ε.Δ. •

15 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1940 - 15 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1949

Πριν από έννηά χρόνια σάν σήμερα—Γιορτή τής Μεγαλόχαρης—στην Τήνο, τη στιγμή που εύλαβικά τὸ χριστιανικὸ πλῆρωμα προσκυνούσε τὴ θαυματουργὸ εἰκόνα Τῆς, μιὰ ὑπουλη καὶ ἀνανδρὴ τορπίλλα τίναξε στὸν ἀέρα τὸ δοξασμένον μας καράβι «ΕΛΛΗ». Δὲν ἤξεραν οἱ φασίστες ὅτι τὰ συντρίμια τῆς «ΕΛΛΗΣ» θὰ ἦταν ἡ τορπίλλα γιὰ τὸ θάνατο τοῦ Φασισμοῦ. Γιατὶ ἀπ' τὴ στιγμή ἐκείνη τὰ μάτια τῶν Ἑλλήνων βούρκωσαν, οἱ καρδιές σφίχθηκαν, τὰ στήθια φούσκωσαν κι ὅλοι οἱ Ἕλληνες χαλύβδωσαν τὶς ψυχές τους καὶ ἐβροντοφώνησαν τὸ «Ὅχι». Ὑστερ' ἀπὸ λίγο στὰ Ἑλληνικά βουνὰ τῆς Β. Ἠπείρου γράφηκαν σελίδες δόξης καὶ ἡρωϊσμοῦ πού θάμπωσαν τὸν κόσμον. Τὰ μηχανοκίνητά τους ἐγίναν ἀθύρματα στὴ λόγχη τοῦ φαντάρου μας. Καὶ γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ ἡ Ἑλλάδα, ἡ αἰώνια Ἑλλάδα, ἔσωσε τὸν πολιτισμὸ τῆς ἀνθρωπότητος.

Συνέχεια ἑννῆά χρόνια ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἀγωνίζεται, μάχεται τὸν ὑπέρτατον ἀγῶνα ἐναντίον τῶν δυνάμεων τοῦ σκότους: τοῦ φασισμοῦ, τοῦ ναζισμοῦ, τῆς κόκκινης δικτατορίας. Πέρασαν μέρες σκοτεινές, ἀνείπωτα κακουργήματα, φόννοι, λεηλασίες, καταστροφές, ἀλλ' ἡ ψυχὴ τῶν Ἑλλήνων ἔμεινε ἀδάμαστη.

Καὶ ὁ Δεκαπενταύγουστος τοῦ 1949 βρῖσκει πάλι τὸν Ἑλληνικὸ Στρατὸ ἐπὶ ποδὸς πολέμου.

Τώρα ὁ ἀγῶνας πλησιάζει στὸ τέρμα του. Οἱ τελευταῖες σφηκοφωλῆς τοῦ συμμοριτισμοῦ, πού σήκωσε τὸ κεφάλι γιὰ νὰ κτυπήσῃ ὑπουλα τὴν πολυβασανισμένη Ἑλλάδα μας, ξεκαθαρίζονται.

Καὶ ἡ Μεγαλόχαρη κάνει τὸ θαῦμα τῆς. Μὲ τὴ βοήθειά τῆς, μὲ τὴ βαθεῖα πίστι πρὸς αὐτήν, τὰ Ἑλληνόπουλα γράφουν στὸ Βίτσι καὶ τὸ Γράμμο νέες σελίδες δόξης. Θέλουν γρήγορα νὰ ξεκαθαρίσουν τὶς βρωμερές ἐστίες, νὰ δώσουν στὸν τόπο τὴ γαλήνη, τὴν ἡσυχία καὶ τὴν πραγματικὴ ἐλευθερία, νὰ βοηθήσουν γιὰ τὴν ἀνοικοδόμησι μιᾶς πραγματικὰ ἐλεύθερης κι εὐτυχομένης Ἑλλάδας.

***

Στὸ διάστημα αὐτὸ τὸ ὄπλον τῶν Διαβιβάσεων ἀνδρώθηκε, ἔρριξε βαθεῖες τὶς ρίζες του καὶ ὑπὸ τὴν σιβαρὰν καθοδήγησιν τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ Ὀπλοῦ Στρατηγοῦ Τσονάκα ἐκπληρώνει τὸ ὑπέρτατον καθῆκον μὲ πίστιν, θέρμην καὶ φανατισμόν. Καὶ θὰ συνεχίσῃ μὲ τὴν βοήθειαν τῆς Παναγίας τὸν ἀγῶνα του μὲ πεποίθησιν εἰς τὴν τελικὴν Νίκην.

Οἱ Διαβιβασταὶ συμμετέχουν στὸν τιτάνειο αὐτὸν ἀγῶνα τοῦ Ἔθνους, μὲ ὄλη τους τὴν ψυχὴ. Ἀκούραστα τὰ παλληκάρια μας πλάι στοὺς φαντάρους, στοὺς πυροβολητάς, στοὺς ἰππεῖς, στοὺς θωρακισμένους καὶ στοὺς σκαπανεῖς προσφέρουν τὴ ζωὴ τους στὸ βωμὸ τῆς ἐλευθερίας τῆς Πατρίδος. Καὶ τὸ εὐγενικὸ αἷμα τους ποτίζει τὸ δένδρον τῆς Ἐλευθερίας.

Σ. ΚΟΚΚΟΛΑΣ
Ταξίαρχος - Διοικητὴς Κ.Ε.Δ.

Λωινθήες

ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΜΑΣ

Ἡ «Ἠχὴ τῶν Διαβιβάσεων», πού ἀρχίζει ἀπὸ σήμερα τὴν ἐκδόσή της, φιλοδοξεῖ νὰ γίγῃ ὁ συνδετικὸς κρίκος πού θὰ ἐνώνῃ ὄλους τοὺς Διαβιβαστάς. Τὸ ΚΕΔ ἀποτελεῖ τὸ φυτόριον, πού καλλιεργεῖ τοὺς σπόρους πού μεγαλώνουν καὶ γίνονται δένδρα, γίνονται τὸ μεγάλο δένδρον τοῦ ὄπλου μας. Τὸ περιοδικὸ πού ἐκδίδει τὸ ΚΕΔ ἀποτελεῖ τὸ μέσον πού θέλει νὰ παρακολουθῇ τὴν ἐξέλιξη αὐτοῦ τοῦ δένδρου, τοῦ ὁποῖου εἶναι ὁ πνευματικὸς πατέρας. Ὅλα τὰ τάγματα καὶ ὅλες οἱ λοιπὲς μονάδες Διαβιβάσεων θὰ πρέπει νὰ ἐνισχύσουν τὴν προσπάθειά μας αὐτή. Μὲ τὴ μεγαλύτηρ διάδοσιν τοῦ περιοδικοῦ μας πού εἶναι καὶ δικό τους περιοδικό. Μὲ τὶς συνεργασίες τους. Μὲ τὶς παρατηρήσεις τους ἀκόμη πού θὰ δηγήσουν στὴ βελτίωσιν τῆς ἐκδόσεώς μας. Ἰδίως θὰ θέλαμε συνεργασίαν ἀπὸ τὴ ζωὴ τῶν μαχομένων μονάδων Διαβιβάσεων, ἐπεισόδια ἀπὸ τὴν πολεμικὴ τους προσπάθεια, σκίτσα ἀπὸ τὸν καθημερινὸ τους μόχθο γιὰ τὴ Νίκην. Τὸ ξαναλέμε: τὸ περιοδικὸ μας ἀποτελεῖ τὸ περιοδικὸ τοῦ ὄπλου μας.

496 Τ.Δ.

Οἱ τελευταῖες εἰδήσεις ἀπὸ τὸ Μέτωπο εἶναι ἐξαιρετικὰ εὐχάριστες. Θριαμβευτῆς ὁ Στρατὸς μας ἐπάνω στὸ Βίτσι—τὸ «ἄπαρτο καστρὸ» ὅπως κομπαζόντας τὸ ἔλεγε ὁ Ζαχαριάδης—ξεκαθάρισε τὸ τελευταῖο προπύργιον τῶν ἐμοσλάβων στὴν περιοχὴ τῶν συνόρων μας. Ἔτσι, ἐπὶς ἀπὸ μικρὸ τμήμα στὸ Γράμμο, πού κατέχεται γιὰ πολὺ λίγο καιρὸ ἀκόμη ἀπὸ τοὺς ἔλκεινους κατσαπλιάδες, δὲν ὑπάρχει πιά πούθενά ὀργανωμένη συμμοριακὴ ἐστία. Οἱ νικῆς ὅμως δὲν ἐπιτυγχάνονται χωρὶς θυσίες.

Χωρὶς νὰ ξεχνᾶμε καθόλου τὰ θύματα πού ἔδωσαν τὰ ἄλλα ἀδελφὰ ὄπλα, αὐτὴ τὴ στιγμή θέλομε νὰ ἀποτίσουμε φόρον τιμῆς στοὺς 57 νεκροὺς καὶ τραυματίες πού εἶχε τὸ 496 Τάγμα Διαβιβάσεων. Σὲ συγκέντρωση ὄλων τῶν ἀξιωματικῶν καὶ ὀπλιτῶν τοῦ ΚΕΔ πού ἐγίνε στις 13 Αὐγούστου, ἐγίνε τὸ κατάλληλον μνημόσυνο τους, ὅπως ἀρμόζει σὲ ἥρωες, καὶ ἐτηρήθηκε στὴ μνήμη τους ἑνὸς λεπτοῦ σιγῆ, μετὰ τὴν ὁποίαν ἐψάλλη ἀπὸ ὄλους μὲ κατανυκτικὴ συγκίνηση ὁ Ἐθνικὸς Ὑμνος. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴ στήλη αὐτὴ ἡ «Ἠχὴ τῶν Διαβιβάσεων» θέλει νὰ διαβεβαιώσῃ τοὺς νεκροὺς τοῦ ὄπλου ὅτι ἡ θυσία τους θὰ δείχνῃ πάντα σὲ μᾶς τοὺς Διαβιβαστάς τὸ δρόμον τῆς τιμῆς καὶ τοῦ καθήκοντος.

"Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΜΗΤΕΡΑ,"

Η πὸ ὠραία ἀνάμεσα στίς ἄγιες μορφές τῆς χριστιανικῆς θρησκείας εἶναι χωρὶς συζήτηση ἡ μορφή τῆς Παναγίας, πού σύσσωμος ὁ Ἑλληνισμὸς γιορτάζει σήμερον τὴ χάρι τῆς. Ἡ μορφή τῆς Παναγίας μᾶς παρακολουθεῖ μὲ τὴν ἰλαρὴ, παρηγορητικὴ ματιά τῆς, ἀπὸ τὰ πῦρ λησιμονημένα παιδιάτικα μᾶς χρόνια.

Εἶναι ἡ Παναγία ἡ γλυκοφιλοῦσα, ἡ Παναγία ἡ ἔλεουσα, ἡ Παναγία ἡ Μεγαλόχαρη, ἡ Παναγία μὲ τὰ χίλια λατρευτικά ὄνόματα πού βοήθη μέσα στὴν πλούσια καρδιά του ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς γιὰ νὰ τὴ στολίσει. Τὸ γλυκὸ μελαχροινὸ τῆς πρόσωπο μὲ τὰ ἐξαυλωμένα χαρακτηριστικά, πού τὸ δημιούργησε ἡ Βυζαντινὴ ἀγιογραφία καὶ τὸ παρέδωσε τόσο καθαροσχεδιασμένο, τόσο ἤρεμο, στὴν ἀγάπη μας, ἂν προσέξουμε, θὰ δοῦμε νὰ συγγέεται μέσα στὴν εἰκονοπλαστικὴ μνήμη μας μὲ τὸ πῦρ προσφιλῆς μας πρόσωπο. Τὸ πρόσωπο τῆς μητέρας.

Οἱ Βυζαντινοὶ ἀγιογράφοι πού δημιούργησαν αὐτὸν τὸν τύπο, ἐκεῖ τὸν εὗρηκαν. Στὸ πρόσωπο τῆς Ἑλληνίδας μητέρας. Ἀπὸ κείνη πήραν τὰ γλυκὰ μελαγχολικὰ μάτια, πού μᾶς κυττάζουν ἀπὸ τὸ κονοστάσι γεμάτα ἐγκαρτέρηση καὶ καλωσύνη. Ἀπὸ κείνη πήραν τὸ αὐγυλὸ μελαχροινὸ πρόσωπο, τὸ πηγούνι πού καμπυλώνει μὲ κείνη τὴν ἀβρότατη γραμμή, τὴν τόσα γνώριμὴ μας ἀπὸ τὸ ἀγαπημένο γυναικεῖο πρόσωπο πού εἶδαμε νὰ σκύβει ἀπὸ πάνω μας στὴν ἀρρώστια μας καὶ τὴ θλίψη μας καὶ ὅλες τὶς ὥρες, πού μεγάλοι πιά, χρειαστήκαμε ἕνα ἀποκοιμῆται γιὰ τὸ λυγισμένο μας θάνατος, ἕνα καταπραϊντικὸ ἐλιξήριο γιὰ τὴν πιζοραμένη μας καρδιά.

Εἶναι αὐτὴ ἡ Παναγία - μητέρα, «Πάντων τεθλιμένων ἡ χαρὰ». Εἶναι ἐκείνη πού πόνεσε ὅσο καμμία ἄλλη μητέρα, καὶ συγχώρεσε ὅσο καμμία ἄλλη. Ἡ Ἑλληνίδα Χριστιανὴ μητέρα τὴν ἀνεγνώρισε μόλις τὴν εἶδε στολισμένη ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ εὐλαβικοῦ ἀγιογράφου. Ἦταν ἡ Μεγάλη, ἡ Ἁγία τῆς ἀδερφῆς, ἡ Παναγία μητέρα.

Καὶ ὅταν τὴ Μεγάλη Παρασκευὴ τὴν ἀντίζουσε νὰ σπαράζεται καὶ νὰ θρηνεῖ ὅπως ἡ δάμαλις πού τῆς ἔσφαξαν τὸν μύσχο, ἡ Ἑλληνίδα μητέρα τῆς ἔβαλε στὸ στόμα τὸ δικό της τὸ προσωπικὸ μοιρολόι. Καὶ ὁ θρήνος τῆς Παναγίας ἔγινε τότε τὸ σύνθηρον ὅλων τῶν Ἑλληνίδων μητέρων πού μπήκε ὁ φόνος στὸ σπῆτι τους καὶ θέρωσε τὰ παλληκάρια τους πάνω στὸ ἀνθισμα τῆς ζωῆς.

Ὁ ρόλος τῆς μητέρας εἶναι ὁ πῦρ σπουδαῖος, ὁ πῦρ ὑπεύθυνος, ὁ πῦρ βαρὺς μέσα στὴ σύνθεση τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας. Μέσα στὴν ἐθνικὴ μας παράδοση, ἡ μητέρα εἶναι ἡ πῦρ ἰσχύς, ἡ πῦρ ἀγαπημένη, ἡ πῦρ καθαρὴ ἠθικὴ προσωπικότητα. Νὰ γιατί καὶ μέσα στὴν Ἑλληνοχριστιανικὴ δοξολογία ἡ μορφή τῆς Παναγίας εἶναι ἡ πῦρ λατρευμένη μορφή.

Στοὺς πολέμους πού ἔκαναν οἱ Βυζαντινοὶ Αὐτοκράτορες μας γιὰ νὰ σώσουν τὸν πολιτισμὸ καὶ τὸν χριστιανισμὸ τοῦ κόσμου, αὐτὴ ἦταν ἡ Ὁδηγήτρα. Στὸν ἀγῶνα πού ἀρχίσαμε ἀπὸ τὴ δολοφονικὴ καταβύθιση τῆς «Ἑλλης» στὸ ἀκρογιάλι τῆς Παναγίας τῆς Τήνου καὶ πού τὸν συνεχίζει ἡ ἀδούλω-

ΑΠΟ ΤΑ "ΔΕΚΑΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ,"

Τοῦ ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ

— 50 —

Δωδεκάνησα, Θράκη, Ἰωνία, πιαστήτε
στὸ χορὸ, Δωδεκάνησα, Ἰωνία,
Θράκη, ὅλες οἱ νυφάδες, ταιριαστήτε
καὶ τὰ Ἐφτάνησα, καὶ ἡ Μακεδονία.

Καὶ ὦ πουλιὰ τῆς εἰρήνης μὴ σκιαχτήτε
κι ἂν κόψη τοῦ χοροῦ τὴν ἀρμονία
εἶτε ἔρινύα πολέμου, εἶτε
μπόρας μπόδισμα. Ἡ Ἑλλάδα εἶν' αἰωνία.

Μωριάς, Ρούμελη, ὁ Θεσσαλὸς βοβόλα,
τῆς Κρήτης καὶ τῆς Κύπρου Ρωμιόσυνη,
κι' ὁ Πόντος πλάκι μὲ τὴν ξανθὴ Κυκλάδα,
κι ὅπου τὸ αἶμα χύνεται κι ὅπου ὄλα,
περιβολιοῦ ἀνθισμένου καλωσύνη.
Τὸ χορὸ σέρνει ἡ αἰωνία Ἑλλάδα.

Ἡ φούχτα τῶν ἀντρείων ἀπὸ τὸ χάνι
τὸ θρυλικὸ μὲ τοῦ χοροῦ τὸ βῆμα
πού ἠῦρε τὴ νίκη ἀντὶ νὰ βρῆ τὸ μνημα
κι ἔλαμψε ἀπὸ τῆς δόξας τὸ στεφάνι,

νὰ σὰς γίνῃ σὰν ὄραμα, ἕνα κύμα
ρυθμικὸ κάθε βῆμα σὰς νὰ κἀνη!
Τῆς Κυρᾶς πού μολέψαν οἱ Σουλτάνοι
τραβᾶτε νὰ ξεπλύνετε τὸ κρίμα.

Παλληκάρια, χορὸς τὸ πάτημά σας,
ὅσο μιά γῆ φεγγοβολάει μπροστά σας,
τοῦ ὄνειρου ἡ γῆ, τὸ ἡλύσιο περιβόλι

χορὸς ἡ μὲ τὴ λύρα ἡ μὲ τὸ βόλι
πάντα χορὸς ὁ δρόμος τῶν Ἑλλήνων
στὴν Πόλη ὅσο νὰ μπῆ τῶν Κωνσταντίνων.

Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

ΑΠ' Τ' ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑ ΤΗΣ ΤΗΝΟΥ, Η ΠΑΝΑΓΙΑ, ΠΟΝΕΤΙΚΗ ΚΑΙ ΔΑΚΡΥΣΜΕΝΗ, ΜΑΣ ΠΑΡΑΣΤΕΚΕΙ ΣΤΟΥ ΑΓΩΝΕΣ ΜΑΣ!... ΕΙΝΑΙ ΠΟΤΕ ΔΥΝΑΤΟΝ ΜΕ ΤΕΤΟΙΟ ΥΠΕΡΜΑΧΟ ΝΑ ΜΗ ΝΙΚΗΣΟΥΜΕ;...

ΚΙ' ΑΠ' ΤΟ «ΣΧΕΔΙΟ ΜΑΡΣΑΛ», ΚΙ' ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ, ΚΙ' ΑΠ' ΤΟΝ ΜΠΕΒΙΝ, ΚΑΙ ΤΟΝ ΤΡΟΥΜΑΝ, ΚΙ' ΑΠ' ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΒΟΗΘΕΙΕΣ ΤΩΝ, ΠΙΟ ΠΟΛΥ, ΠΙΟ ΑΝΩΤΕΡΟ, ΠΙΟ ΠΟΛΥΤΙΜΟ ΣΥΜΜΑΧΟ ΥΠΟΛΟΓΙΖΟΥΜΕΤΗΝ ΠΑΝΑΓΙΑ!

τῆ φυλῆ μας ὡς σήμερον, πάλι ἡ Παναγία συμπαραστέκεται προστάτισσά μας. Μητέρα πονετικὴ πάνω ἀπὸ τὰ στρατιωτάκια μας.

Κάτω ἀπὸ τὴν εὐλογία Τῆς μπορεῖ νὰ κάμουν τὰ ἀδύνατα δυνατὰ οἱ τίμιοι καὶ καλοὶ ἄνθρωποι.

ΣΤΡΑΤΗΣ ΜΥΡΙΒΙΛΛΗΣ

ΔΙΑΒΙΒΑΣΕΙΣ

Τὸ νέον ὄπλον τοῦ Στρατοῦ μας. Νὰ κάτι ποῦ ὁ πολὺς κόσμος δὲν γνωρίζει ἀκόμη. Ἄκουει συχνὰ «διαβιβάσεις», ἐρωτᾷ τοὺς στρατιωτικοὺς ποῦ ἀνήκουν καὶ ὅταν τοῦ ἀπαντήσουν στὸ Πεζικό, Πυροβολικό, Μηχανικό τὸ καταλαβαίνει γιατί καὶ αὐτὸς ὅταν ὑπηρετοῦσε ἀνῆκε σὲ κάποιο ἀπὸ τὰ ὄπλα αὐτά. Ὅταν ὅμως πάρη ἀπάντησιν ὅτι ἀνήκει στὸ ὄπλον τῶν Διαβιβάσεων, ἀσφαλῶς, καὶ ἀρκετὰ ἐγγράμματος νὰ εἶναι, θὰ ξαναρωτήσῃ τί εἶναι αὐτὸ πάλι, πῶς δὲν τὸ γνωρίζει τόσα χρόνια ποῦ ὑπηρετήσα. Αὐτὸς οὗτος ὁ τίτλος «Διαβιβάσεις» δὲν δείχνει ὄπλον τοῦ Στρατοῦ, δὲν ἐνθουσιάζει καὶ εἶναι εἴλογος τῆς ἐρώτησιν. Μὲ τί ἀσχολεῖται τὸ ὄπλον σας, τί τέλος πάντων προσφέρετε σεῖς οἱ διαβιβάσαι στὴ μάχη;

Αὐτὸ θέλομε νὰ ἐξηγήσωμε στὸ ἄρθρο μας αὐτό.

***

Εἶναι γνωστὸν ὅτι ὁ πόλεμος εἶναι μία ἐπιχειρήσις ποῦ ἀπαιτεῖ τὴν στενὴν συνεργασίαν πολλῶν καὶ διαφόρων παραγόντων ὑπὸ ἓνα ἀρχηγόν. Ἡ ἐπιτυχία ἐξασφαλίζεται διὰ τῆς συνταυτίσεως τῶν προσπαθειῶν ὄλων αὐτῶν τῶν παραγόντων. Ἡ συνταυτίσις αὐτῆ τῶν προσπαθειῶν ἀπαιτεῖ τὸν σύνδεσμον.

Κατὰ τὴν μάχην ὁ σύνδεσμος διατηρεῖται διὰ πληροφοριῶν καὶ διαταγῶν. Αὗται φθάνουν στὸν προορισμόν των διὰ διαφόρων μέσων ἐπικοινωνίας, τὰ ὁποῖα ἐξασφαλίζουν εἰς ὄλους ταχεῖαν καὶ ἀσφαλῆ ἐπαφήν διὰ τὸν σύνδεσμον καὶ τὴν ἐνάσκησιν τῆς Διοικήσεως.

Αἱ Διαβιβάσεις λοιπὸν εἶναι τὸ ὄπλον ποῦ παρέχει καὶ ἐκμεταλλεῖται ὄλα τὰ μέσα ἐπικοινωνίας, δίδει συμβουλὰς διὰ τὴν ὀρθὴν χρῆσιν των καὶ ἐξασφαλίζει τὴν κανονικὴν λειτουργίαν των. Διὰ νὰ ἐπιτευχθῇ τοῦτο θὰ πρέπει ὁ διαβιβαστὴς νὰ γνωρίζῃ καλὰ τὴν χρῆσιν ὄλων τῶν λεπτῶν καὶ εὐγενῶν μηχανημάτων του, νὰ ἐνεργῇ μόνος του μὲ πλήρη πρωτοβουλίαν καὶ εὐσυνειδησίαν, εὐρισκόμενος πάντοτε δίπλα στὴν Διοίκησιν του, ἔτοιμος νὰ διαβιβάσῃ ἢ νὰ λάβῃ διαταγὰς καὶ πληροφορίες. Ὁφείλει ἐπίσης νὰ γνωρίζῃ καλὰ τὴν χρῆσιν τοῦ ὄπλου του διὰ νὰ ἀμυνθῇ ὅταν παραστῇ ἀνάγκη. Προωθούμενος μέχρι τάγματος Πεζικοῦ, Λόχου καὶ Διμοιρίας ἀκόμη διὰ νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν λεπτὴν ἀποστολήν του, πολλὰς φορές θὰ βρεθῇ στὴν ἀνάγκη νὰ μάχεται καὶ ταυτοχρόνως νὰ χειρίζεται τὸ μηχανήμα του γιὰ νὰ βοηθῇ τὴν Διοίκησιν του.

Ὁ Διαβιβαστὴς εἶναι ὁ ἀφανὴς ἥρωας. Πάντοτε ἢ θὰ πορευεῖται ἢ θὰ μάχεται. Καὶ ὅταν τὸ τμήμα του ἴσταται, ἐνῶ ὄλοι οἱ ἄλλοι ἀναπαύονται, αὐτὸς εἶναι σκυμμένος ἐπάνω στὰ μηχανήματα του σοβαρός, σιωπηλός. Δὲν ἀναπαύεται ποτέ. Ὅπως οἱ Διοικηταὶ δὲν ἐφησυχάζουν ἔτσι καὶ ὁ Διαβιβαστὴς, ἐξάρτημα τῆς Διοικήσεως καὶ τὸ δεξὶ τῆς χεῖρι, ποτὲ δὲν ξεκουράζεται, δὲν σταματᾷ ποτὲ τὴν ἐργασία του. Καὶ ἐκ παραλλήλου πρὸς τὴν κυρία ἀποστολήν του, κρατᾷ καὶ τὸ ὄπλο του τὸ ἀτομικόν, τὸ αὐτόματο, τὸ ὄπλοπολυβόλο, τὸ πιάτ, γιὰ τὴν προσωπικὴν του ἀμυνα καὶ τὴν προστασία τοῦ Στρατηγεῖοῦ του.

Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἀφανοῦς, τοῦ σιωπηλοῦ αὐτοῦ ἥρωος εἶναι:

α) Ἡ καλὴ, πολυσχιδῆς καὶ δυσκολωτάτη ἐκπαίδευσίς του εἰς τὰ νέα μηχανήματα μὲ τὰ ὁποῖα ἐφωδιάσθη ὁ Στρατός μας καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ἐφοδιάζεται

β) Ἡ σοβαρότης του, ἡ ἐχεμύθειά του καὶ ἡ ἐργατικότης του.

γ) Ἡ ἄκρα εὐσυνειδησία, ἡ ὁποία πρέπει νὰ τὸν χαρακτηρίζῃ.

Εἶναι τὰ τρία χαρακτηριστικὰ τοῦ Διαβιβαστοῦ. Ὅχι καὶ τόσο ἐύκολα νὰ τὰ ἀποκτήσῃ κανεὶς καὶ μάλιστα ὁ Ἕλληνας μὲ τὸν φιλελεύθερον χαρακτήρα του καὶ τὸ ἀνεξάρτητο πνεῦμα του.

***

Αὐτὸ εἶναι τὸ Νέον Ὅπλον τῶν Διαβιβάσεων ποῦ ἀπὸ τὸ 1946 ἐδημιουργήθη στὸ Στρατό μας. Εἶναι ἡ ἀφανὴς ἀράχνη μὲ τοὺς πολύπλοκους ἰστούς της, ποῦ κινεῖ καὶ συνδέει τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα. Τόσον ἀναγκαῖα, ποῦ στοὺς συγχρόνους εὐρωπαϊκοὺς στρατοὺς ἔχουν ὡς δόγμα ὅτι, προκειμένου νὰ δημιουργήσουν διαβιβάσεις καλὰς καὶ σύγχρονες, ὁποιαδήποτε θυσία καὶ ἂν ἀπαιτεῖται πρέπει νὰ γίνεται καθ' ὅσον ὁ πόλεμος ἀπέδειξεν ὅτι καλὰ ἐπικοινωνία δύναται νὰ κερδίσῃ μίαν μάχην καὶ νὰ σώσῃ πολὺτιμες ὑπάρξεις, ἐνῶ κακαὶ διαβιβάσεις σημαίνουν πάντοτε ἀποτυχίαν, ἂν μὴ καταστροφὴν.

Ἡ ἀποστολὴ συνειπῶς τοῦ Διαβιβαστοῦ εἶναι τοιαύτη ὥστε νὰ καθιστᾷ τοῦτον ὑπερήφανον διὰ τὸ ὄπλον του.

Ν. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Συντῆρχης Διαβίσεων

ΣΤΟ "ΠΕΡΙΟΔΕΥΟΝ,"

Ὁ Πρόεδρος: Αὐτὸν ρίξτεν στὸ πυροβολικό. Τὸν θυμᾶμαι ἀπ' τὴν ἰδιωτικὴν μου ζωὴν ποῦ ἔμουν αἰφνης. Μοῦ εἶχε σκασιεῖ πολλὰ κανόνια....

Ο Κ. Γ. Γ. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ «Ἠχώ τῶν Διαβιβάσεων» ἐξησφάλισε τὴν τακτικὴν συνεργασία τοῦ ἐφ. Ἀντῆρχου Διαβίσεων κ. Γιαν. Γιαννόπουλου. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ βιβλίο του «Τηλεόραση» τοῦ ὁποῖου τὴν ἀποκλειστικότητα τῆς δημοσιεύσεως μᾶς παρεχώρησε εὐγενῶς ὁ συγγραφεύς, σὲ κάθε μας φύλλο θὰ δημοσιεύσουμε καὶ «πρακτικὰς ἐφαρμογὰς» ἀπὸ τὴν Ἠλεκτρολογία μὲ τὴν ὁποῖαν ὡς γνωστὸν ἔχει ἰδιαιτέρως ἀσχοληθῇ. Τόσον ἡ «Τηλεόραση» ὅσον καὶ οἱ «Ἐφαρμογὰς», γραμμένα μὲ τὸ γνωστὸ γλαφυρὸ ὕφος τοῦ κ. Γιαννόπουλου, ἀποτελοῦν ὄχι μόνον χρήσιμα ἀλλὰ καὶ εὐχάριστα ἀναγνώσματα, τὰ ὁποῖα συνιστοῦμε θερμῶς στοὺς ἀναγνώστας μας. Τὸ περιοδικὸν μας θεωρεῖ καθήκον του νὰ ἐκφράσῃ στὸν κ. Γιαννόπουλο ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς ἀπειρες εὐχαριστίες.

Ο Κιρκόρ Σερεπειάν ήταν άνθρωπος πρακτικός! Η ψυχραιμία του ήταν το βασικότερον προσόν του. Ουδέποτε παρεφάρετο. Ουδέποτε ξετραγηλιζέτο. Ουδέποτε προέβαινε σὲ καμμιὰ πράξη χωρὶς προηγουμένως νὰ συγκαλέσῃ εἰς σύσκεψιν τὸν ἑαυτὸ του καὶ νὰ μελετήσῃ ἀπ' ὅλες τὶς πλευρὰς τὴν ὑπόθεσιν. Ἦξερε ν' ἀντιμετωπίζῃ μὲ σύνεσιν τὰ πῶς δύσκολα προβλήματα καὶ ποτὲ δὲν ἔπερτε ἔξω εἰς τὰς λύσεις.

Ἦταν ψηλὸς καὶ ὀλίγον ἄγαρμος. Εἶχε μίαν μύτη πού ἐκρέμετο ὡς τσαμπὶ μεσ' στὴ μέση τοῦ προσώπου του. Εἶχε μύστακα σκουποειδῆ, μέτωπον εὐρύ, μάτι ρεμβώδες καὶ γούστα μερακλίδικα. Εἶχε ἀκόμη σύζυγον, παχουλὴν καὶ ἀφράτην, ὡς εἶδος ἐκμὲκ-καταίφ, πού τὴν ἐλάτρευε. Ζηλιάρης ἦταν περισσότερο καὶ ἀπὸ τὸν Ὀθέλλον. Ἄν τὸν ἔρωτα καὶ τὴν ζήλειαν πού εἶχε ὁ ἀξιότιμος κ. Κιρκόρ Σερεπειάν, τὰ εἶχε ἄλλος ἄνθρωπος καὶ ἐπληροφορεῖτο ὅ,τι ἐπληροφορήθη αὐτός, θὰ ἔκανε φρόνον. Ἀλλὰ, εἴπαμε, ὁ ἀξιότιμος κ. Κιρκόρ ἦταν Ὀθέλλος χωρὶς παραφορές.

Προσέξατε νὰ δῆτε.

Ἐνα ἀπόγευμα εἰς τὸ καφενεῖο πού ἐκαθόταν καὶ ἐδρασίζετο καταπίνων εἰς μικρὰς δόσεις τὴν λεμονάδα του, κατέφθασε ἀσθμαίνων ὁ Κιρκίτ, Ἀρμένιος ἐπίσης, Ἰάγος τῆς παρούσης ἱστορίας, καὶ τοῦ εἶπε:

—Κιρκόρ.

—Γειὰ χαρά, Κιρκίτ.

—Ἰσπουδαία νέα ἔχω, Κιρκόρ.

Καὶ προσέθεσε λαχανιάζων:

—Ἐναίκα σου χίτες τίμιος ὑναίκα ντὲν εἶναι, κουζοῦμ! Ἄμα ἐγὼ ἔλα ὑναίκα φίλου μου Κιρκόρ Πηνελόπη ἔνεται, χίτες ἄλλον ἄντρα ντὲν κυττάει, φιλέρτ-μιλέρτ, ἀραντεβοῦ-μαραντεβοῦ ντὲν ἰκάνει. Ἄναντίν!

—Ἐβερ γιάχο!

—Ἄμα ὑναίκα μυστήριος πρᾶμα εἶνε Κιρκόρ, Ἰψυχῆς τῆς βαθὺς πηγᾶς ἔνεται ἄμα μέσα κυττάξεις, χίτες τίποτις ντὲν ἰβλέπεις. Σκοτεινὸ πρᾶμα εἶνε, ἰπρόσωπος ἐλάει, ἰψνγὴ μαῦρο ἔνεται. Ἄναντίν;

—Ἐβερ γιάχο! Ἄμα ὑναίκα δικός-μου ἄλλο πρᾶμα ἔνεται...

Ἀλλὰ ὁ Ἀρμένιος Ἰάγος ἀφῆκε ἀπὸ τὰ χεῖλῃ του φιλοσοσικὸν ἀφορισμὸν:

—Ὅλο τὸ ὑναίκα ἓνα πρᾶμα ἔνεται!

—Σοῦς, μπέ!

—Μὰ τὸ Θεὸς σου!

—Ἰξέρεις τίποτις;

—Ἰξέρω, Κιρκόρ: Ἐναίκα σου ἰρωμένο ἔχει!

—Γιὸκ μπέ!

—Μὰ τὸ Θεὸς σου!

—Φτοῦ!

Ἐσηκώθηκε ἐπάνω ὁ Κιρκόρ ἀνήσυχος, ἔβαλε τὰ χεῖρα του πίσω, ἄρρισε νὰ κόβῃ νευρικές βόλτες μέσα στὸ καφενεδάκι, ἀγωνιζόμενος νὰ πειθαρχήσῃ τὰ αἰσθήματά του καὶ νὰ δαμάσῃ τὴν ἀξιοπρέπειά του πού ἐπαναστάτησε. Ἐν τέλει παρήγγειλε τρεῖς

γκαζόζες καὶ ἀφοῦ τὶς ἤπιε γὰ νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν διασαλευθεῖσαν ψυχραιμίαν του, ἔδωσε τόπον στὴν ὀργὴ καὶ ἐπλησίασε πάλιν τὸν Ἰάγον.

—Λέγε μπέ!

—Ντοντοράκης χαλβᾶ...

—Ἰρωμένο ἔνεται;

—Ναὶ ἰστέ! Ντοντοράκης, μπυλιέτο στέλνει, φιλέρτ-μιλέρτ, ἀραντεβοῦ-μαραντεβοῦ, φελιάν-φιστικ με ὑναίκα σου ἔκάν...

—Φτοῦ!

—Μὰ τὸ Θεὸς σου!

—Γκαρζόν, μία ἰγκαζόζα!

Ἦπιε καὶ ἄλλην μία λεμονάδα ὁ Κιρκόρ γὰ νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν φροβερὴν ἀποκάλυψιν καὶ ἐξήτησε νὰ μείνῃ μόνος. Ἐκδικησὶ ἐδιωροῦσεν ἡ ψυχὴ του. Ὅχι ὅμως μαχαῖρι. Οὔτε πιστόλι. Οὔτε κανγάδες. Οὔτε αἵματα. Τὸ δόγμα του: Ὁφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ, ἦταν κατὰ τὸν θυμόσοφον Ἀρμένιον, τὸ φιλοσοφικότερο δόγμα τοῦ κόσμου καὶ αὐτὸ ἀκολουθοῦσε σὲ ὅλην του τὴν ζωὴ. Ἄνθρωπος ἀρχῶν καθὼς ἦταν, δὲν μποροῦσε νὰ παρεκκλίνῃ ἀπὸ τὴν σοφὴν γραμμὴν πὰν χάραξε εἰς τὴν ζωὴν του. Ἡ πολιτικὴ τῶν ἀντιποίνων ἦταν τὸ σύστημά του. Πόδι τοῦ ἐπατοῦσαν; Πόδι θὰ ἐπατοῦσε. Μάτι τοῦ ἔβγαζαν; Μάτι θὰ ἔβγαζε. Λεφτά τοῦ ἔτρωγαν; Λεφτά θὰ ἔτρωγε. Ὁ τρόπος αὐτὸς τῆς ἐκδικήσεως ἀντεπεκρίνετο εἰς τὴν ἰδέαν τῆς Δικαιοσύνης πού ἦταν ῥωμένη στὰ τριόσβαθα τῆς ψυχῆς τοῦ ἀξιότιμου κ. Κιρκόρ Σερεπειάν. Ἐὰν τοῦ ἔδινε χαστοῦκι, ποτὲ δὲν θὰ ἀπαντοῦσε μὲ γροθιάν. Χαστοῦκι θὰ ἔδινε μόνον. Ἐὰν τοῦ ἐδάγκωνε τὴν μύτη, ποτὲ δὲν θὰ σοῦ ἔκοβε τὸ αὐτί. Μποροῦσε νὰ περιμένη εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων ἀλλὰ στὴ μύτη σου καὶ μόνον θὰ συνεκέντρωνε τὶς ἀγριότερες διαθέσεις του.

Οὕτως ἐγόντων τῶν πραγμάτων ἀκολούθησαν τὰ ἑξῆς: Ἐφθασε μία ἡμέρα πού ὁ ἀξιότιμος κ. Κιρκόρ εὐρέθη στὸ ἐδώλιον. Ἡ ἐπιβλητικὴ του φυσιογνωμία ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς προκαλεῖ ἐντύπωσιν: Περισσότερο δὲ τὴν στιγμὴν πού ἡ ἀξίερατος κ. Κατερίνα καταθέτει τοὺς ἀθλοὺς του:

—Εἶναι βρωμόσκυλο κ. Πρόεδρε.

—Γιατί;

—Γιατί τί ἦταν πὰν τοῦτο πιά, νὰ με παίρνῃ πιά ἀπὸ πίσω πιά κ. Πρόεδρε, καὶ νὰ μὴ μ' ἀφήνῃ πιά νὰ ξεμνηθῶ ἀπὸ τὸ σπίτι μου! Μέρα-νύκτα πιά ἦσυχία δὲν μ' ἀφήνει, κ. δικαστή μου. Τὶ γράμματα νὰ μοῦ γράφῃ καὶ τί τραγούδια νὰ μοῦ τραγουδάῃ καὶ τί νὰ βαρυνεστενάξῃ, σάν περνοῦσα ἀπὸ κοντά του, τί νὰ μοῦ λῆ πὼς θὰ μαχαρωθῇ πιά, θ' ἀνοίξῃ τὴν κοιλιά του πιά ὅξω ἀπὸ τὴν πόρτα μου νὰ τρέχουν πιά τὰ γαῖματα, νὰ πλημμυρίσουν οἱ δρόμοι, κ. δικαστή μου, τί νὰ μοῦ λῆ πὼς θὰ πέσῃ στὸ Φάλληρο γὰ μένανε νὰ πνιγῇ καὶ πὼς θὰ πάω πιά τὸ κορμί μου ἐγὼ ἢ ἄμοιση! Τὶ νὰ με σταματᾷ πιά στὸ δρόμο ἐμένανε καὶ νὰ μοῦ λῆ: Βάχ, Κατερίνα μου, δόσε μου ἓνα ἀραντεβοῦ καὶ παρ' τὴν ψυχὴ μου! Καὶ νὰ τοῦ λέω πιά ἐγὼ παν-

(Συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 15)

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΦΑΣΙΣ

Η συρροή όλων τῶν γεγονότων τῶν τελευταίων εβδομαδῶν καὶ ἡμερῶν, τόσο τῶν ἐσωτερικῶν ὅσον καὶ τῶν διεθνῶν, πείθουν ὅτι εἰσέρχόμεθα εἰς νέαν πράξιν τοῦ αἰματηροῦ δράματος τοῦ ὁποῖον ἀπὸ τριετίας καίκειται εἰς τὰ ἑλληνικά θοῦνὰ ἐξ αἰτίας τῆς ἐνόπλου ἐπαναστάσεως τοῦ ἑλληνικοῦ κομμουνισμοῦ. Καὶ ἡ πράξις αὕτη φαίνεται νὰ εἶναι ἡ τελευταία.

Ἀπὸ τῆς ἐθνικῆς πλευρᾶς, μετὰ τὴν ἐκκαθάρισιν τῆς Πελοποννήσου κατὰ τὸν παρελθόντα χειμῶνα, ὁ ἀνεμος τῆς Ἐλευθερίας καὶ τῆς Εἰρήνης πνέει ἤδη εἰς ὅλην τὴν ἑκτασιν τῆς Ρούμελης καὶ τῆς Θεσσαλικῆς γῆς. Καὶ ἀκόμη βορραιοτέρην δόξα κληροῦσιν ἡ Κεντρικὴ καὶ Ἀνατολικὴ Μακεδονία καὶ ἡ Δυτικὴ Θράκη εἰς τὰς ὁποίας ἐδασίλευσεν ὁ τρώμος καὶ τὸ ἐγκλημα ἀπολαμβάνουν τῶρα μετὰ τὰς νίκας τοῦ Στρατοῦ μας εἰς τὸ Ἄγγιστρον, τὸν Ἔβρον καὶ τὸ Καϊμακτσαλάν τῆς πλέον εἰδυλιακῆς γαλήνης. Ἀπληλαγμένοι ἀπὸ τὸν κομμουνιστικὸν ζυγὸν καὶ ἀπὸ τὸν φόβον τῶν ἐπιτροβῶν οἱ χωρικοὶ μας ἐπιδίδονται εἰς τὴν ἀνασυγκρότησιν τῶν ἐρειπίων, τὰ ὁποία τόσο πλούσια ἐπεσφύρευσεν ἡ κομμουνιστικὴ λαίλαξ. Οἱ πρόσφυγες ἐπανεγκαθίστανται βαθμηδὸν εἰς τὰς ἐστίας των μετὰ πλῆρως τὸ αἰσθητὸν τῆς ἀσφαλείας. Καὶ ὁ Ἐθνικὸς Στρατὸς ἀνάλαβε νὰ ὁδηγήσῃ τὸ τελεωτικὸν κτύπημα εἰς τὸ κομμουνιστικὸν τέρας, ἐκκαθαρίζων καὶ τὰς τελευταίας πρὸς τὴν Ἀλβανίαν συνοριακὰς περιοχὰς εἰς τὰς ὁποίας εὐρίσκειται ἀκόμη ἀγγιστρωμένων.

Καὶ ἐνθὺ ὁ Ἐθνικὸς Στρατὸς ἤρχισεν τὴν ἐπιθεσίαν τοῦ εἰς τὸν Γράμμον μετὰ ἀκαθάρτον ὄρημν, ἀποφασιστικότητά ἀκατάλυτον καὶ φρόνημα γενναίων, τὸ κομμουνιστικὸν στρατόπεδον ἐτοιμάζει ἐν ἐξῆλλῳ συγχίσει τὰς ἀποσκευὰς τῆς ἐπαναστάσεως, ἀντικρῦζον μετὰ ἀγωνίαν τὴν ἐπαρχομένην ἤτταν του. Τὸ ἄρθρον τοῦ Ζαχαριάδου εἰς τὸ τελευταῖον φύλλον τοῦ ἐπισημοῦ ὄργανου τῆς Κόμινφορμ μαρτυρεῖ ὅτι ἡ ἡγεσία τοῦ Κ.Κ.Ε., ἐπιστῆ ἀπολύτως ὅτι ἔχασαν ὀριστικῶς τὴν ἐλπίδα ἐπικρατήσεως. Αἱ θίται ἐπιθέσεις τοῦ ἐναντίου τοῦ Τίτο, ὁ ὁποῖος χαρακτηρίζεται ὡς υπεύθυνος ὄχι μόνον τῶν προσφάτων ἀποτυχιῶν τῶν συμμοριτῶν ἀλλὰ καὶ τῆς μὴ ἐπικρατήσεως των ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ἀκόμη τῆς Κατοχῆς, ἀποτελοῦν κραυγὰς ἀπελπισίας ἐν ὄψει τῆς δεδαισῆς ἤττης. Εἶναι ἀδυναμία τοῦ ἀνθρώπου νὰ προσπαθῇ νὰ ἐπιρίπτη εἰς ἄλλους τὰς εὐθύναι τῶν ἀποτυχιῶν του διὰ νὰ περισώσῃ τὸ προσωπικὸν του γόητρον. Ἄλλ' ὅταν ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς εἶναι κομμουνιστὴς ἢ ἐπαρκῆς δικαιολόγησις τῶν ἀποτυχιῶν ἀποτελεῖ φρόνιμον πράξιν ἐπιβαλλομένην ἀπὸ τὴν ἀνάγκην ὄχι τῆς διασώσεως τοῦ προσωπικοῦ γόητρον τὸσον, ὅσον τῆς διατηρήσεως εἰς τὴν ζωὴν αὐτοῦ τούτου τοῦ προσώπου. Τὸ κομμουνιστικὸν κόμμα δὲν ἀναγνωρίζει λάθην. Τὰ σφάλματα πρέπει νὰ πληρώνωνται καὶ ἡ μόνη τιμωρία ποὺ γνωρίζει ὁ κομμουνισμὸς εἶναι ἡ ἐκκαθάρισις, ὁ θάνατος.

Ἡ ἐπιθεσις τοῦ Ζαχαριάδου ἐναντίον τοῦ Τίτο ἀποτελεῖ ἀκριβῶς ἀπεγνωσμένην προσπάθειαν ἀπολογίας διὰ τὰς ἀποτυχίας, πλήρη θανασιμίου ἀγωνίας. Καθὼς ὁ Τίτο ἀποτελεῖ σήμερον τὸν ὑπ' ἀριθ. ἓνα ἐχθρὸν τοῦ Κρεμλίνου ἢ φέρτωσις τῶν εὐθυνῶν τῆς ἀποτυχίας τοῦ ἑλληνικοῦ κομμουνισμοῦ εἰς αὐτὸν παρέχει εἰς τὸν Ζαχαριάδου τὰ μεγαλύτερα ἐχέγγοια νὰ γίνῃ πιστευτὸς ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς του τῆς Μόσχας. Αἰτί: δὲν εἶναι δυνατόν νὰ φαντασθῶμεν ὅτι ἡ Κόμινφορμ ἐχρησίσθη τὸ βάρος τοῦ ἀνυπαρκτοῦ κύρου τοῦ ἡγέτου τοῦ ΚΚΕ διὰ νὰ τὸ ρίψῃ εἰς τὸν ἀγῶνὰ τῆς ἐναντίον τοῦ Τίτο. Ἡ ἐπιθεσις τοῦ Ζαχαριάδου κατὰ τοῦ Τίτο εἶναι χαρακτηριστικὴ τοῦ προσωπικοῦ ἀδελφῶδου εἰς τὸ ὁποῖον εὐρέθη ὁ ἀρχηγὸς τοῦ συμμοριτισμοῦ καὶ ἀποτελεῖ ἰδίαν αὐτοῦ πρωτοβουλίαν ποὺ ἀνάλαβε μετὰ τὴν κρυφὴν ἐλπίδα νὰ ἀποφύγῃ τὴν τύχην τοῦ Μάρκου ἐν ὄψει τῆς ἀναμενομένης ἤττης.

Ἄλλ' ἡ ἤττα τοῦ συμμοριτισμοῦ—καὶ τὸ γνωρίζουν αὐ-

τὸ πολὺ καλὰ οἱ ἡγέται του—ὀφείλεται εἰς πολλοὺς ἄλλους παράγοντας καὶ μόνον εἰς τὸν Τίτο δὲν χρωστέται τίποτε. Ὁ κυριώτερος δὲ παράγων ὑπῆρξε καὶ εἶναι ὁ Ἑλληνοκὸς Στρατὸς, ὁλόκληρος ὁ στρατευμένος Ἑλληνοκὸς Λαὸς, οἱ Ἕλληνες ἐργάται καὶ ἀγρόται ποὺ παρέμειναν ἀσυγκίνητοι εἰς τὰς παραπλανητικὰς ὑποσχέσεις τοῦ σοβιετικοῦ παραδείσου καὶ ἔδωσαν ἀντιθέτως τὰ στήθη των καὶ τὴν ψυχὴν των διὰ τὴν δλοσχερῆ συντριβὴν τῆς ἀναστάσεως ποὺ τοὺς ἐπεφύλασσε τὸν ἐξανθρωπισμὸν.

Ἡ τελεωτικὴ καὶ δλοκληρωτικὴ αὕτη συντριβὴ πλησιάζει σήμερον εἰς τὸ τέρας τῆς περισσώτερον ἀπὸ κάθε ἄλλην φοράν. Δὲν εἶναι μόνον αἱ ἀδυναμίας τῶν συμμοριτῶν ποὺ καθιστοῦν τὴν ἤτταν των ἀναπόφευκτον. Ἐν τῇ συνόλῳ τοῦ τὸ στρατόπεδον τοῦ διεθνούς κομμουνιστοῦ ἀντιμετωπίζει σοβαρὰς δυσκολίας ὅπως φανερώσει ἀκριβῶς ἡ τελευταία ἔντασις τῆς διαμάχης μεταξὺ Τίτο καὶ Κόμινφορμ. Βεβαίως ὁ Τίτο δὲν ἔπαυσε ποτὲ νὰ εὐχεταὶ ὀλοφύχως τὴν ἀνατροπὴν τοῦ καθεστώτος μας καὶ ὁ τελευταῖος λόγος του εἰς τὰ Σκόπια ἀποτελεῖ τὴν ἀπόδειξιν ὅτι δὲν ἐγκατέλειψε ποτὲ τὸ μακεδονικὸν ὄνειρον. Ἄλλ' ἐν ὄψει τοῦ ἀγῶνος ποὺ ἐτοιμάζει ἡ Κόμινφορμ ἐναντίον του εἶναι ὑποχρεωμένος πρὸς τὸ παρὸν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰ σχέδιά του διὰ τὴν Μακεδονίαν, ἀρκούμενος νὰ προσεταιρισθῇ τοὺς λεγομένους Σλαβομακεδόνας διὰ νὰ τοὺς χρησιμοποίησιν εἰς εὐθετότερον χρόνον, συγκεντρῶνων ὅλας τὰς προσπάθειάς του εἰς τὴν διατήρησιν τοῦ ἰδίου καθεστώτος. Ἡ Κόμινφορμ ἐξ ἄλλου, ἐλέπυσα μετὰ ἀξίους ἀνησυχίαν τὴν ἐδρασίωσιν τοῦ Τίτο, καὶ φοβουμένη τὴν μίμησιν τοῦ παραδείγματός του καὶ ἀπὸ ἄλλους δορυφόρους, ἐξαναγκάζεται εἰς τὴν ἐγκαταλείψιν τῶν συμμοριτῶν, ἔβουσα εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τῶν ἐπιδιώξεων τῆς τὴν ἀνατροπὴν τοῦ Γιουγκοσλάβου δικτάτορος. Ὅταν ἀρχίξῃ νὰ γίνεσθαι ἐπισημὴς ἢ κατοχὴ τῶν κατεκτημένων ἢ πρόσκτησις νέων ἐδαφῶν ἀναβάλλεται χάριν τῆς συντηρήσεως τῶν παλαιῶν.

ὑπὸ τὸ πρίσμα τῶν ἐξελιξέων αὐτῶν ἡ ἀναληφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Στρατοῦ ἐπιθετικὴ προσπάθεια κατὰ τὰ ἑλληνοαλβανικά σύνορα ἀρχίζει μετὰ τοὺς πλέον αἰτίους ὀλοφύχους. Ἄν συμμοριταὶ θὰ συντριβοῦν ὅπως παντοῦ καὶ παντοῦτε συντριβήσαν. Καὶ ὅσοι τυχόν διασωθῶν εἰς τὸ φιλόξενον ἔδαφος τῆς Ἀλβανίας θὰ παραμείνουν φαίνεται ὀριστικῶς εἰς τὸν παραδεισον τοῦ Χότζα, ἰσως διὰ νὰ συνεχίσουν τὴν κατασκευὴν τοῦ ἀλβανικοῦ σιδηροδρομικοῦ δικτύου, ἔργον εἰς τὸ ὁποῖον καὶ ἄλλοτε εἶχον ἐπιδοθῆ μετὰ ὅσον ζῆλον κατεστρεφάν τὰ ἑλληνικά δίκτυα καὶ τεχνικά ἔργα. Αἰτί: ἔχει ὀριμώσει πλέον ἡ ἰδέα μεταξὺ τῶν ἀρμοδίων ὀργανῶν τῶν ἐντεταλμένων εἰς τὴν περιφρόρησιν τῆς Εἰρήνης τοῦ κόσμου ὅπως ἐπιβληθῇ ἐπὶ τέλους ὁ διεθνὴς Νόμος εἰς τοὺς παραβαίνοντας αὐτόν. Ὁμιλῶν πρὸ εὐδομηδὸς εἰς τὸ Μπέργκεν τῆς Νορβηγίας ὁ Γενικός Γραμματεὺς τοῦ ΟΗΕ κ. Τρίγκεθ ΑἭ εἶπεν ὅτι «Ὁ Ὄργανισμὸς τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν εἶναι ἔτοιμος καὶ κατὰ συνέπειαν ὀφείλει νὰ καταβάλῃ νείας καὶ ἐντατικώτερας προσπάθειας διὰ νὰ θέσῃ τέρας εἰς τὸν ἐν Ἑλλάδι πόλεμον. Ὁ πόλεμος πρέπει νὰ σταματήσῃ». Οἱ λόγοι αὗτοι προφερόμενοι ἀπὸ τόσο ἐπίσημα καὶ ἀρμόδια χεῖρ ἄποτελοῦν σαφῆ ὑπαινιγμὸν ὅτι ἡ συνεχῶς μὲν τὸν προσεχῆ Σεπτέμβριον Γενικὴ Συνέλευσις τοῦ ΟΗΕ, ἐγκαταλείπουσα τὸ στάδιον τῶν συστάσεων πρὸς τοὺς δομείους γείτονας, θὰ προδῇ εἰς τὴν λήψιν τῶν ἐπιβαλλομένων θετικῶν πλὴν μέτρων ἵνα αἱ ἀποφάσεις τοῦ Ὄργανισμοῦ καταστοῦν σεβασταί. Οὕτω ἡ ἐφεσθεῖν ἡ νίκη τοῦ Στρατοῦ μας, νίκη ποὺ ἤδη κερδίζεται ἐπάνω εἰς τὸν Γράμμον καὶ ἐκερδήθη τόσο θριαμβευτικῶς εἰς τὸ Βίτσι, θὰ καταστῇ ἡ τελευταία καὶ ὀριστικὴ νίκη του κατὰ τοῦ συμμοριτισμοῦ.

ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ Π. ΣΠΗΛΙΑΚΟΣ

Η Επιστήμη με εὐλά λόγια...

Φ.Φ. Φιαννόπουλου
ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ
ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΠΟΥ
ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΘΗΚΕ..

ΣΤΗ ΜΗΤΕΡΑ μου

πού τόσο με μάγευε με
τους «μαγικούς καθρέφτες»
των παραμυθιών της.

*«Καὶ μὴν καὶ ἄλλο θαῦμα ἐν τοῖς βασι-
λείοις ἐθεασάμην» κάτοπτρον μέγιστον κείται
ὑπὲρ φρέατος οὐ πάνυ βαθύος. Ἄν μὲν οὖν ἐς
τὸ φρέαρ καταβῆ τις, ἀκούει πάντων τῶν παρ'
ἡμῖν ἐν τῇ γῆ λεγομένων, ἐὰν δὲ ἐς τὸ κάτο-
πτρον ἀποβλέψῃ, πάσας μὲν πόλεις, πάντα δὲ
ἔθνη ὁρᾷ ὡσπερ ἐφεστῶς ἐκάστοις· τότε καὶ τοὺς
οἰκείους ἐγὼ ἐθεασάμην καὶ πᾶσαν τὴν πατρί-
δα, εἰ δὲ κἀκείνοι ἐμὲ ἑώραν, οὐκ ἔχω τὸ ἀσφα-
λὲς εἰπεῖν. Ὅστις δὲ ταῦτα μὴ πιστεύει οὕτως
ἔχειν, ἂν ποτὲ καὶ αὐτὸς ἐκεῖσε ἀφίκηται, εἴσει-
ται ὡς ἀληθῆ λέγω».*

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

«Ἀληθοῦς Ἱστορίας Α, § 26»

Τὸ παραμῦθι πού μας ἀφηγεῖται μετὰ τὸ γνω-
στό του χιούμορ ὁ Λουκιανὸς στὸ πρῶτο μέ-
ρος τῆς «Ἀληθοῦς», ὅπως τὴν ἐπιγράφει «Ἱστο-
ρίας», εἶναι χαρακτηριστικὸ τῆς ἐπιθυμίας πού
εἶχε, ἀπὸ τοὺς παλῶν ἀκόμη χρόνους, ὁ ἄν-
θρωπος νὰ καλυτερέψῃ τὰ μέσα πού τοῦ ἔδω-
σε ἡ μητέρα Φύση γιὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς.

Καὶ ἓνας ἀπὸ τοὺς ἀρχικούς του πόθους,
ἴσως καὶ ὁ σπουδαιότερος, ἦταν νὰ μπορῆ νὰ
βλέπῃ μακριά, ἀνάμεσα ἀπὸ βουνά, σκοτάδια,
ὀμίχλες κί' ἀπὸ ὅποιοδήποτε ἄλλο ἐμπόδιο καὶ
μάλιστα, ὄχι μονάχα ἐκεῖνα πού γινόνταν κατὰ
τὴ στιγμή πού ἤθελε αὐτὸς νὰ δῆ, ἀλλὰ καὶ τὰ
μέλλοντα νὰ συμβοῦν. Ἔτσι, τὰ παραμῦθια ὄ-
λων τῶν ἐθνῶν καὶ ὄλων τῶν ἐποχῶν γεμίζουν
ἀπὸ τὸν πόθο αὐτόν. Σὲ κρυστάλλινες σφαῖρες
διαβάζουν οἱ μάγοι καὶ οἱ μάγισσες τὰ «μελ-
λούμενα» καὶ σὲ μαγικούς καθρέφτες τὰ πριγ-
κητόπουλα τῶν παραμυθιῶν βλέπουν τὶς πεν-
τάμορφες βασιλοπούλες.

Τὸ ὄνειρο ὅμως ἔμενε πάντα ὄνειρο. Χρό-
νια καὶ αἰῶνες περνοῦσαν χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ
πραγματοποιηθῆ, ὥσπου σήμερα ὁ «μαγικός
καθρέφτης», πού πόθησαν τόσο οἱ ἄνθρωποι,
χιλιάδες χρόνια, ἐγίνε πιά πραγματικὸ ὄ-
τητα.

Φυσικά, ὁ μαγικός καθρέφτης πού ἐπινοή-
θηκε δὲ μοιάζει μ' αὐτὸν πού ἀκοῦμε στὰ πα-
ραμῦθια καὶ οὔτε εἶναι πλάσμα μιᾶς ἐξημμέ-
νης φαντασίας, ἀλλὰ ἓνα ἔργο τῆς σύγχρονης

Τεχνικῆς. Μᾶς κάνει νὰ βλέπουμε πὸ μακριὰ
ἀπ' ὅσο μποροῦμε νὰ δοῦμε, καὶ νὰ ζοῦμε γε-
γονότα, πού καὶ μετὰ τὸ καλύτερο ἀκόμη τηλε-
σκόπιο θὰ μᾶς ἦταν ἀδύνατο ν' ἀντιληφθοῦμε.
Ἄς ὁμολογήσουμε ὅμως, πῶς τὸ νέο δημιούρ-
γημα τῆς Ἐπιστήμης παρουσιάζει, σχετικὰ μετὰ
τοὺς μαγικούς καθρέφτες καὶ τὶς κρυστάλλινες
σφαῖρες τῶν παραμυθιῶν, ἓνα μειονέκτημα. Δὲ
μᾶς δείχνει τὰ... μέλλοντα. Τί νὰ γίνῃ ὅμως;
Ἄς μὴ τὰ θέλουμε ὅλα μαζί!

ΔΥΟ ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΜΑΤΙΟΥ ΜΑΣ Ἡ ἀνάλυση τῆς εἰκόνας.

Ὅλοι στεκόμαστε γεμάτοι ἀπὸ κατάπληξη
καὶ θαυμασμό μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ νέο θαῦμα,
πού λέγεται «Τηλεορατικὸ μηχανήμα», εἴτε
πομπός, εἴτε δέκτης εἶναι αὐτό. Ἐνας κυκεῶ-
νας ἀπὸ σύρματα, λυχνίες καὶ παράξενα πρά-
ματα! Καὶ δὲν περνᾷ καθόλου ἀπὸ τὸ μυαλό
μας, πῶς κί' ἐμεῖς ἔχουμε στὸν ὄργανισμό μας
ἓνα ὄργανο χιλιάδες φορές θαυμαστότερο, πού
μπροστὰ του καὶ τὰ ἐξυπνότερα ἀκόμη κατα-
σκευάσματα τοῦ ἀνθρώπου εἶναι παιχνίδια: Τὸ
μάτι μας.

Ἐχουν ὅμως ἄραγε τὰ μηχανήματα τῆς Τη-
λεοράσεως καμμιά ὁμοιότητα μ' αὐτὸ τὸ δη-
μιούργημα τῆς Φύσεως;

Ὅποιαδήποτε μέθοδο κί' ἂν ἀκολούθησε ὡς
τώρα ἡ Τεχνικὴ τῆς Τηλεοράσεως, ἡ μέθοδος
αὐτὴ εἶχε πάντοτε ὑπ' ὄψη τὶς ιδιότητες τοῦ
ματιοῦ μας.

Κί' ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, λίγα λόγια γιὰ τὸ πῶς
δουλεῖ τὸ μάτι δὲ θὰ ἦταν ἄσκοπα, παρ' ὅλο
πού σὲ ὄλους μας σχεδὸν εἶναι γνωστά. Θὰ
μᾶς κάνουν ἄλλωστε πὸ εὐκολονόητα καὶ τὰ
ὅσα θὰ διαβάσουμε γιὰ τὸ πῶς δουλεῖ καὶ ἡ
Τηλεορασι.

Γιὰ νὰ δοῦμε κάτι, π. χ. τὴ σελίδα πού δια-
βάζουμε, πρέπει ἡ σελίδα αὐτὴ νὰ φωτίζεται.
Τὰ φωτεινὰ κύματα πού πέφτουν ἐπάνω τῆς ἀ-
νακλῶνται πρὸς τὰ μάτια μας καὶ φέρνουν
μαζί τους καὶ τὴν εἰκόνα τῶν γραμμάτων.

Στὸ μάτι, ὅπως ἀκριβῶς καὶ στὴ φωτογρα-
φικὴ μηχανή, ἓνας συγκεντρωτικὸς φακὸς προ-
βάλλει ἀνεστραμμένη, στὸ γνωστὸ μας ἀμφι-
βλητροειδῆ χιτῶνα, κάθε εἰκόνα πού βλέπουμε.
Αὐτὸ ὅμως δὲ σημαίνει πῶς εἶδαμε κί' ὅλας.
Πρέπει, γιὰ ν' ἀντιληφθοῦμε τὴν εἰκόνα, νὰ τὴ
μεταφέρουμε καὶ στὸν ἐγκέφαλό μας. Γιὰ νὰ
γίνῃ ἡ μεταφορὰ αὐτὴ, ἡ εἰκόνα ἀναλύεται
σὲ ἄπειρα σημεία. Ἡ ἀνάλυση τῆς εἰκόνας
σὲ σημεία γίνεται ἀμέσως μόλις προβληθῇ αὐ-
τὴ ἐπάνω στὸν ἀμφιβλητροειδῆ χιτῶνα. Ὁ χι-
τῶνας ἔχει ἐπάνω του, τὸ ἓνα δίπλα στὸ ἄλλο
μερικὰ ἑκατομμύρια ἀπὸ μικρὰ καὶ εὐαί-
σθητα στὸ φῶς κύτταρα, μετὰ διάμετρο, τὸ καθέ-
να, πέντε περίπου χιλιοστὰ τοῦ χιλιοστομέτρου.

→ Η ΣΥΧΕΙΑ ΣΤΟ ΠΡΟΣΧΕΣ

ΕΦΑΡΜΟΓΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΗΛΕΚΤΡΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΡΑΔΙΟΗΛΕΚΤΡΟΛΟΓΙΑ

Κάτω απ' αυτό τον τίτλο θα δίνουμε πάντοτε δύο εφαρμογές Ηλεκτρολογίας ή Ραδιοηλεκτρολογίας. Και επειδή η Ραδιοηλεκτρολογία είναι προχωρημένος κλάδος της Ηλεκτρολογίας, θα προηγηθούν επί αρκετό χρονικό διάστημα οι εφαρμογές της Ηλεκτρολογίας, ώστε οι ενδιαφερόμενοι να κατατοπιστούν καλά πρώτα σ' αυτές για να μη δυσκολευτούν έπειτα στις ραδιοηλεκτρολογικές εφαρμογές.

Από τις δύο εφαρμογές, η πρώτη θα είναι πάντοτε μάλλον απλή, για τους αρχαίους. Η δεύτερη, για τους περισσότερο προχωρημένους. Αργότερα θα δίνουμε και ασκήσεις, μόνο με την απάντηση, για την καλύτερη εξάσκηση αυτών που θα δείξουν ενδιαφέρον γι' αυτήν τη στήλη του περιοδικού μας.

ΣΥΝΔΕΣΕΙΣ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ

1.—Εξ στοιχεία, το καθένα με ηλεκτρεγερτική δύναμη $e = 1,3$ βόλτ και εσωτερική αντίσταση $r = 5$ Ωμ, συνδέονται στη σειρά και τροφοδοτούν έναν αποδέκτη με αντίσταση $R = 30$ Ω. Η αντίσταση των αγωγών, που θα συνδέσουν τη συστοιχία με τον αποδέκτη, είναι αμελητέα. Ζητούμε να βρούμε πόση θα είναι η ένταση του ρεύματος.

Δύση: Για να βρούμε την ένταση θα εφαρμόσουμε τον τύπο του Ωμ:

$$I = \frac{E}{R_{\text{ολ.}}}$$

Σ' αυτόν, το E παριστάνει την ηλεκτρεγερτική δύναμη της συστοιχίας και το $R_{\text{ολ.}}$ την ολική αντίσταση του κυκλώματος.

Όταν συνδέουμε στοιχεία στη σειρά, η ηλεκτρεγερτική δύναμη E της συστοιχίας που κάνουμε βρίσκεται αν πολλαπλασιάσουμε την ή. ε. δύναμη e του ενός στοιχείου με τον αριθμό n των στοιχείων που συνδέουμε στη συστοιχία. Έτσι θα έχουμε $E = e \cdot n = 1,3 \times 6 = 7,8$ βόλτ.

Και η εσωτερική αντίσταση που θα παρουσιάζει η συστοιχία βρίσκεται αν πολλαπλασιάσουμε την εσωτερική αντίσταση r του ενός στοιχείου με τον αριθμό n των στοιχείων. Άρα $R \text{ έσ.} = r \cdot n = 5 \times 6 = 30$ Ω.

Η ολική αντίσταση $R_{\text{ολ.}}$ του κυκλώματος είναι:

$$R_{\text{ολ.}} = R \text{ έσ.} + R = 30 + 3 = 33 \text{ Ω}$$

Θά έχουμε, λοιπόν:

$$I = \frac{E}{R_{\text{ολ.}}} = \frac{E}{R \text{ έσ.} + R} = \frac{7,8}{30 + 3} = \frac{7,8}{33} = 0,2363 \text{ άμπερ.}$$

2.—Έχουμε 6 στοιχεία, το καθένα με ηλεκτρεγερτική δύναμη $e = 1,3$ V και εσωτερική αντίσταση $r = 5$ Ω και θέλουμε να τροφοδοτήσουμε μ' αυτά έναν αποδέκτη $R = 3$ Ω.

Η αντίσταση των τροφοδοτικών αγωγών να θεωρηθεί αμελητέα.

Κατά πόσους τρόπους μπορούμε να συνδέσουμε τα στοιχεία;

Νά βρούμε επίσης σε κάθε περίπτωση:

α) Το ρεύμα και την ισχύ που θα απορροφά ο αποδέκτης.

β) Την ισχύ που θα ξοδεύεται μέσα στη συστοιχία, ζεσταίνοντάς την άσκοπα.

γ) Την απόδοση της συστοιχίας.

Δύση: Τα στοιχεία μπορούμε να τα συνδέσουμε κατά 4 τρόπους.

A.—Στη σειρά.

Σ' αυτή την περίπτωση θα έχουμε:

α) Ολική ή. ε. δύναμη της συστοιχίας: $E = e \cdot v = 1,3 \times 6 = 7,8$ V.

Ολική εσωτερική αντίσταση της συστοιχίας: $R \text{ έσ.} = r \cdot v = 5 \times 6 = 30$ Ω.

Άρα, η ένταση του ρεύματος θα είναι:

$$I = \frac{E}{R_{\text{ολ.}}} = \frac{e \cdot v}{r \cdot v + R} = \frac{7,8}{30 + 3} = \frac{7,8}{33} = 0,2363 \text{ A}$$

Η διαφορά δυναμικού U στους πόλους της συστοιχίας θα είναι:

$$U = E - U \text{ έσ.} = E - R \text{ έσ.} \cdot I = 7,8 - 30 \times 0,2363 = 7,8 - 7,089 = 0,711 \text{ V.}$$

Με την ίδια τάση U θα δουλεύει και ο αποδέκτης, αφού θεωρούμε αμελητέα την αντίσταση των συνδετικών αγωγών.

Η ισχύ P_a που θα απορροφά ο αποδέκτης θα είναι:

$$P_a = P \text{ ωφέλιμη} = U \cdot I = 0,711 \times 0,2363 = 0,168 \text{ βάττ.}$$

$$\text{ή } P_a = R \cdot I^2 = 3 \times (0,2363)^2 = 0,168 \text{ W}$$

$$\text{ή } P_a = \frac{U^2}{R} = \frac{(0,711)^2}{3} = 0,5055/3 = 0,168 \text{ W}$$

β) Η ισχύ $P_{\text{έσ.}}$ που θα χάνεται άνωφελα στην εσωτερική αντίσταση της συστοιχίας θα είναι:

$$P_{\text{έσ.}} = U \text{ έσ.} \cdot I = 7,089 \times 0,2363 = 1,675 \text{ W}$$

γ) Η ολική ισχύ $P_{\text{ολ.}}$ που δίνει η συστοιχία είναι:

$$P_{\text{ολ.}} = E \cdot I = 7,8 \times 0,2363 = 1,843 \text{ W}$$

Η απόδοση άρα, της συστοιχίας είναι:

$$\eta = \frac{P \text{ ωφ.}}{P_{\text{ολ.}}} = \frac{U \cdot I}{E \cdot I} = \frac{U}{E} = \frac{0,711}{7,8} = 0,09 \text{ ή } 9 \text{ οο}$$

Έπομένως τα 1,675 W χάνονται άνωφελα σε ζέστη στη συστοιχία (91 οο) και τα 0,168 W παίρνει ο αποδέκτης (9 οο).

Πράγματι: $P_{\text{ολ.}} = P_{\text{έσ.}} + P_a = 1,675 + 0,168 = 1,843 \text{ W.}$

B.—Παράλληλα.

α) Τώρα θα έχουμε: $E = e = 1,3$ V

$$R \text{ έσ.} = \frac{r}{v} = \frac{5}{6} = 0,833 \text{ Ω}$$

Άρα, η ένταση του ρεύματος θα είναι:

$$I = \frac{E}{R_{\text{ολ.}}} = \frac{e}{R \text{ έσ.} + R} = \frac{1,3}{0,833 + 3} = \frac{1,3}{3,833} = 0,33915 \text{ A}$$

Η διαφορά δυναμικού U θα είναι:

$$U = (E - R \text{ έσ.}) \cdot I = 1,3 - 0,833 \times 0,33915 = 1,3 - 0,282 = 1,018 \text{ V.}$$

ή $U = R \cdot I = 3 \times 0,33915 = 1,01745$ ή 1,018 V.

Η ισχύ που απορροφά ο αποδέκτης είναι:

$$P \text{ ωφ.} = U \cdot I = 1,018 \times 0,33915 = 0,34525 \text{ W.}$$

Η ολική ισχύ που παρέχει η πηγή είναι:

$$P_{\text{ολ.}} = E \cdot I = 1,3 \times 0,33915 = 0,44089 \text{ W.}$$

β) Έπομένως στην εσωτερική αντίσταση της πηγής χάνονται άνωφελα:

$$P_{\text{έσ.}} = P_{\text{ολ.}} - P \text{ ωφ.} = 0,44089 - 0,34525 = 0,09564 \text{ W}$$

$$\text{Πράγματι: } P_{\text{έσ.}} = U \text{ έσ.} \cdot I = 0,282 \times 0,33915 = 0,09564 \text{ W}$$

γ) Απόδοση της συστοιχίας $\eta = \frac{1,018}{1,3} = 0,783$ ή 78,3%

Γ.—Μιγά

1.—Σε δύο ομάδες, με τρία στοιχεία στη σειρά σε κάθε ομάδα.

$$\alpha) E = 1,3 \times 3 = 3,9 \text{ V } R \text{ έσ.} = \frac{5 \times 3}{2} = 7,5 \text{ Ω}$$

$$I = \frac{3,9}{7,5 + 3} = \frac{3,9}{10,5} = 0,37143 \text{ A}$$

Ολική ισχύ της συστοιχίας:

$$P_{\text{ολ.}} = E \cdot I = 3,9 \times 0,37143 = 1,4485 \text{ W}$$

Η ισχύ του αποδέκτη είναι:

$$P \text{ ωφ.} = R \cdot I^2 = 3 \times (0,37143)^2 = 0,4137 \text{ W}$$

ή, αφού $U = E - R \text{ έσ.} \cdot I = 3,9 - 7,5 \times 0,37143 = 1,115$ V

$$P \text{ ωφ.} = U \cdot I = 1,115 \times 0,37143 = 0,414 \text{ W.}$$

β) Η ισχύ που χάνεται στη συστοιχία είναι:

$$P_{\text{έσ.}} = R \text{ έσ.} \cdot I^2 = 7,5 \times (0,37143)^2 = 1,0342 \text{ W.}$$

$$\text{Πράγματι: } P_{\text{ολ.}} = P \text{ ωφ.} + P_{\text{έσ.}} = 0,4137 + 1,0342 = 1,448 \text{ W.}$$

γ) Απόδοση της συστοιχίας $\eta = \frac{0,4137}{1,4485} = 0,285$ ή 28,5%

2.—Σε τρεις ομάδες, με δύο στοιχεία στη σειρά σε κάθε ομάδα.

$$\alpha) E = 1,3 \times 2 = 2,6 \text{ V } R \text{ έσ.} = \frac{5 \times 2}{3} = 3,33 \text{ Ω}$$

(Η συνέχεια στην σελίδα 15)

«ΧΩΡΙΖΟΥΜΕ»!

ΕΚΕΙΝΟΣ κι' ΕΚΕΙΝΗ σ' ένα ρομαντικό παγκάκι του Πάρκου. Πλησιάζουν μεσάνυχτα και συνεχίζουν μια ατέλειωτη συζήτηση. ΕΚΕΙΝΗ, ώραία; Μπα. Μοιραία; Ναι. ΕΚΕΙΝΟΣ, ένας πολύ κομψός στρατιωτικός, παρασμένος εδώ και δεκαπέντε μήνες στην έφεδρεία περιμένει απολυτήριο σαν τον χαμένο στην έρημο που ζητάει νερό. Άμφότεροι μωτραμένοι...

ΕΚΕΙΝΗ (τάχα αδιάφορα) Λοιπόν; ΕΚΕΙΝΟΣ (νευριασμένα) Τι λοιπόν; ΕΚΕΙΝΗ (έτοιμη να κλάψη). Τ' αποφάσισες; Χωρίζουμε;

ΕΚΕΙΝΟΣ (φιλοσοφικά). Ή ζωή, χρυσή μου, είναι γεμάτη αντιφατικές μεταπτώσεις. Σήμερα ομιλούμε, αύριο χωρίζουμε...

ΕΚΕΙΝΗ Ναι, αλλά... ΕΚΕΙΝΟΣ Δεν έχει αλλά... Πρέπει να χωρίσουμε! (με ύφος σκληρό αλλά Χάμφρεϋ Μπόγκαρτ, όταν κάνει τον πολύ βαρύ). Πάρτο απόφαση!

ΕΚΕΙΝΗ (κάποιο δάκρυ εμφανίζεται δειλό). Δεν τ' αντέχω...

ΕΚΕΙΝΟΣ Θά τ' αντέξεις! Πρέπει να χωρίσουμε. Πρέπει...

ΕΚΕΙΝΗ Μά... ΕΚΕΙΝΟΣ Μά και μου κομένη...

Πρέπει, είπα και στο ξαναλέω!

ΕΚΕΙΝΗ (ζηλιάρικα) Υπάρχει καμιά άλλη;

ΕΚΕΙΝΟΣ (δαγκωμένος) Ναι!

ΕΚΕΙΝΗ Και την αγαπάς;

ΕΚΕΙΝΟΣ Όχι!

ΕΚΕΙΝΗ Τότε;

ΕΚΕΙΝΟΣ Είναι μοιραία και με κρατά σκλάβο της!

ΕΚΕΙΝΗ (νευριασμένη). Έγώ δεν μπορώ να σέ κρατήσω;

ΕΚΕΙΝΟΣ (κοροϊδευτικά). Τι λές παιδί μου... Ίσα κι' όμοια είσαστε;

ΕΚΕΙΝΗ Πές μου τ' όνομά της!

ΕΚΕΙΝΟΣ Έτιμένεις;

ΕΚΕΙΝΗ (πεισματάρικα). Ναι! Άφου είναι η αιτία του χωρισμού μας!

ΕΚΕΙΝΟΣ Λοιπόν, χωρίζουμε γιατί έφθασε έντεκάμιση. Κι' αν με μπουζουριάση ή Ε.Σ.Α.—Έτσι την λένε!—θά με κάνη γλόμπο πεντακοσίων κηρίων!!

ΘΕΑΜΑΤΑ

ΤΑΞΙΑΡΧΟΣ ΚΟΚΚΟΛΑΣ: «Εί-
ναι όλοι τους παιδιά μου!»

ΣΥΝΤ/ΧΗΣ ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ: «Σ'
έχω πάντα στην καρδιά μου...»

ΤΑΓ/ΧΗΣ ΚΟΡΩΝΑΙΟΣ: «Ή
Σφραγίδα του Θεού».

ΤΑΓ/ΧΗΣ ΤΖΙΒΙΣΚΟΣ: «Σιω-
πηλή τραγωδία».

ΤΑΓ/ΧΗΣ ΚΑΛΑΦΑΤΗΣ: «Ό
άγνωστος».

ΤΑΓ/ΧΗΣ ΜΠΑΝΟΣ: «Ό ίπτά-
μενος Όλλανδός».

ΤΑΓ/ΧΗΣ ΦΙΛΙΠΠΙΔΗΣ: «ΧΙ
Όλυμπιάς».

ΛΟΧΑΓΟΣ ΛΕΟΝΑΡΔΟΣ: «Άς
τον κρίνει ό Θεός!»

ΛΟΧΑΓΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ:
«Άν με θέλεις έλα σύ...»

ΛΟΧΑΓΟΣ ΣΕΜΠΤΕΚΟΛΟΣ:
«Καπετάνιε... χαμογέλα!»

ΛΟΧΙΑΣ ΠΥΛΗΣ: «Διαγωγή
Μηδέν!»

ΕΘΝΙΚΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ: «Έφο-
δος γιγάντων».

ΛΟΧΟΣ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ: «Ήταν
όλοι τους ήρωες».

Γ. Γ. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ (συγ-
γραφέας Ήλεκτρολογίας): «Ά...
μπέρ για πάντα!»

Ν. ΖΑΧΑΡΙΑΔΗΣ: «Ό Άγύφ-
της».

ΜΑΡΚΟ - ΒΟΥΝΟΤΡΥΠΙΔΟΥ:
«Ό χορός των νεκρών έραστών».

ΒΙΤΣΙ: «Χαραυγή της Δόξης».

ΒΙΤΑΜΙΝΕ

ΕΜΠΡΟΣ.
ΕΔΩ Ο ΑΣΥ

Συντονίσου...
Πάρε σήμα...
Στήσε κάποι...
για ν' άκού

Λίγα νέα σ...
με άλάτι κ...
με άστέια π...
...είδικώς γ

ΤΟ

Είπα ό Στάλιν στα κοκκο...
—«Άντε κουνήητε λίγο...
—σαν να διέταζε στο γυ...
μια και του τώχεις ταμέ

Ή Κομμούνια να γαιμπού...
Ζήτησε με το έτοι θέλω...
μα δεν έγινε—άτυχία!!—
γιατι έχει το «κορίτσι» τ

Ο ΝΤ

Τι κακό, και τί άντάρα...
πρό εβδομάδος πούχε έρ...
Ντούγκλας Φαίρμπανκς...
καθισμένος και ποζάιος

Κ' οι γυναίκες τώχαν γά...
ποδ είναι μαύρο και πι...
Και τί συμφορά μεγάλη!
...ξέρωσι κι' ή πεθερά μ

ΚΑΨΜΟΙ ΤΗΣ ΣΤΡΑΤΩΝΑΣ

—«Μελαγχολική Καμέλια» είπες; Έδώ! Έγώ είμαι...

ΔΙ

Στο Χαϊδάρι τελευταίως...
την λεωφόρο με το Κ.Ε...
Έγλυτώσαν οι φαντάροι...
πou τραβούσαν μέχρι χθ

Τώρα μα πού ό δρόμος...
για να είμαστε πού φίνου...
πρέπει άμέσως οι άρμόδ...
να χαρίσουν στους φαντά

ΓΕΛΟΙΟΥ

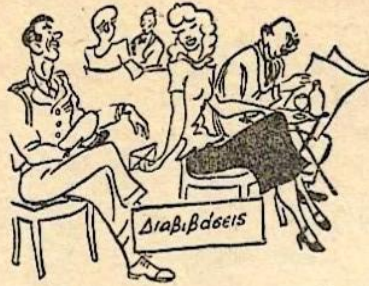
ΑΠΟ ΤΑΣ «ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ» ΤΟΥ ΟΠΛΟΥ ΜΑΣ

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΡΑΣΥΜΠΑΣ

ΚΑΠΟΥ ΣΤΟΝ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟ ΣΤΡΑΤΟ

Ακάθαρτα όδα
και βρώμικα χνώτα...
Πιό πέρα μιὰ κόττα
ποδ φαίνεσαι ψόφια,
τοιγύρω... συντροφία !!
'Η μέρα τους νύχτα
κι' ή νύχτα τους μέρα
κουβέντες τ' άγέρα !!
Και πέρα ως πέρα
τους πέρνει ο Διάβολος
συχνά τον πατέρα !!
Ψωμί τους μομπότα...
στεροούνται τὰ φώτα
ποδ είχανε ποδτα
και ζούνε σέ σκότη !!
— μᾶς πηξαν τὸ σκότι...—
Γυμνές ποδαροῦκλες...
γυναίκες πανοῦκλες
ποδ άλλοτε ήσαν
ώραίες σάν κοῦκλες
βρωμιάρες, μπουροδοῦκλες...
Παληοὶ σαλταδόροι
ποδ ηῦθρανε ζόρι
και πήγαν στὰ ὄρη
ληστὰι κι' ἰνστρουχτόροι
...καρπαζοεισπραχτόροι !!
Τῆς ΝΟΦ ὑποθέσεις
προδότρες προθέσεις
κουτὲς ἐπιθέσεις.
Φαντάρε μ' ἀρέσεις
ποτὲ δὲν θὰ πέσης
κορατᾶμε τίς θέσεις !!
Τροανή μας ἀβάντα
δικές μας γιὰ πάντα
τοῦ Γράμμου οἱ διαβάσεις
Αὐτὴ 'ναι ἡ βάσις !!

ΑΙΜ. ΣΑΒΒΙΔΗΣ

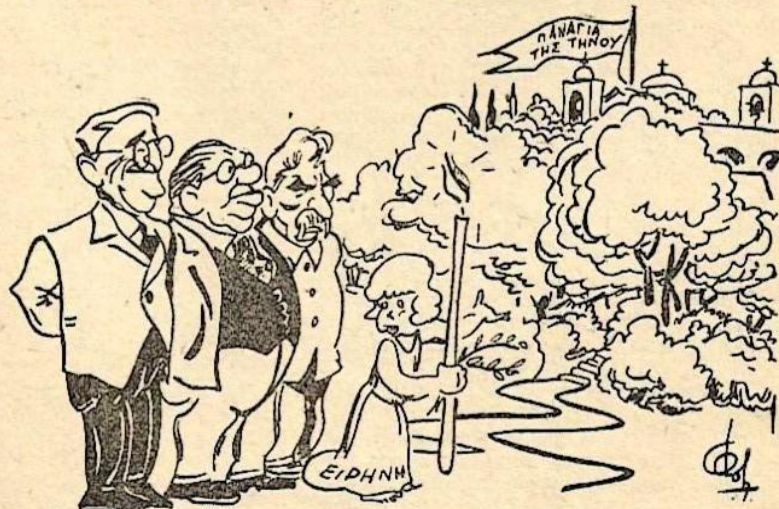

*

—Μὲ συγχωρεῖτε, δὲν σᾶς εἶχα προσέξει !

ΤΟ «ΘΑΥΜΑ» ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΟΧΑΡΗΣ

Η ΕΙΡΗΝΗ: Δὲν ἐρχόσαστε κι' ἐσεῖς ὡς ἐκεῖ μήπως γίνει κανένα θαῦμα... και συμφωνήσετε ;

ΜΠΡΟΣ...
ΤΟΣ ΜΑΣ...

τοῖσιν...
ραία...
εἰ σοῦ,
να νέα !

μένα
οἱ,
να
λοκαῖοι !

ΣΙ,,

μ' ὕφος λίγο ἀγοιμεμένο
τε πιὰ αὐτὸ τὸ Βίτσι...»
«Νὰ τὸ πάρης τὸ κορίτσι,

ει γιὰ ἰδιωμά της...
οῖτσι γὰ τὸ πάρη...»
κούλα της ἡ χάση
αὐτό μας γιὰ μπαμπᾶ της !

ΚΛΑΣ

τάξεις τῶν θηλέων
διάσημος ὁ γόης :
ος και ἀνίκητος σάν λέων,
ἐν ἔξοχη «Ρόλες Ρόυς» !

ὁ ὠραῖο του μουστάκι
τὴ βλάστησι τῆς ζούγκλας !
γ' ἄστεϊο κομματάκι...
μουστάκι... ἀλὰ Ντούγκλας !

ΟΣ

ἐν δρόμο ποδ ἐνώνει
ὁ χιλιόμετρα και κάτι...
πόφορο καιρόνι
ποδς λυώνανε οἱ πάτοι !

μαύρη ἄσφαλτο φορεῖ
Σ.Ε.Μ. κι' ἀπὸ τὰ Σ.Υ.Π.
ἐπισπεύσουν ἀνθρωρεῖ
ποδὸν καθένα ἀπ' ἕνα τζίπ !

Γ. ΛΑΖ.

Γ. ΛΑΖΑΡΙΔΗ

Νειάτα φλόγες στις Μυοιστορήμα

Ο χρόνος τρέχει στην ξεφρενιασμένη πορεία του. Καινούργιοι άνθρωποι μπαίνουν κάθε μέρα στη ζωή. Καινούργιες ιδέες, σχέδια μεγάλα, ωραία όνειρα, παράτολμες έλπίδες. Και οι κύκλοι του χρόνου κλείνουν, κανονικοί, άτελεστοι και ίδιοι... Σάν ένα άτελειωτο κομπολόι με χιλιάδες χάνδρες που σε τίποτα δεν παρ'αλλάζουν μεταξύ τους: σε χρώμα, σε μέγεθος, σε πράστα... Και το «σήμερα» διαδέχεται το «χτές» για να παραχωρήσει πειθαρχικά την θέσι του στο «αύριο.» Σ' ένα αύριο που έρχεται σκοτεινό, άπροσδιόριστο, άγνωστο, μά που στο βάθος κρύβει μια απόλυτη όμοιότητα με το χτές. 'Ο αύριανός άνθρωπος θά πιστέψει ότι πέτυχε τ'ό ακατόρθωτο το μοναδικό. Μά οι κύκλοι του χρόνου που κρύβουν μέσα τους μια άπεραντη σοφία θά του άποδείξουν ότι το ακατόρθωτο και το «άπλησίαστο», τ'ό κατόρθωσε, τ'ό πλησίασε κι' ό χτεσινός άνθρωπος..

Οι «καινούργιοι άνθρωποι» μοιάζουν με τούς παλιούς σάν δύο σταγόνες νερό που ξεκίνησαν από την ίδια πηγή... 'Η ζωή μας κυλάει ίδια με τη ζωή που κύλησε και κυλούσε πάντα... Σάν καθρέφτης του ίδιου μας του έαυτού... Κι' οι κύκλοι του χρόνου κυλούν στόν ίδιο, τ'ό μονότονο και ταχύ ρυθμό τους, μη ξέροντας κι' αυτοί πότε θά βρούν ένα εμπόδιο που θά σταματήσει την ξέφρενη πορεία τους.

Α'.

Βαρό, πέτρινο, με γκριζοπράσινους από την πολυκαρία τοίχους και αιωνόβιους κισσούς που είχαν από χρόνια άναρριχηθεί σ' όλες του τις πλευρές, στεκόταν τ'ό παλιό σπιτικό των Σιφναίων, σε μια πάροδο της παλιής 'Αθήνας. "Ενας μεγάλος κήπος, έγκαταλειμμένος και άπεριποίητος, τριγύριζε τ'ό σπίτι κι' ό έξωτερικός μαντρότοίχος ήταν πιά όλωσδιόλου άνικανος να έμποδίσει αυτόν που θάθελε να πηδήσει μέσα.. Μισογκρεμισμένος στα περισσότερα σημεία του, έδειχνε όλωφάνερα ότι άπ' τ'ό παλιό αυτό άρχοντόσπιτο έλειπε ό άνθρωπος που θά ενδιαφερόταν για την περιποίηση και την άνανέωσί του. Στην έξωτερική του πόρτα—μια σκουριασμένη και ξεβαμμένη «σιδεριά»—χωρίς δυσκολία ξεχώριζαν τά δύο άρχικά σε είδος οικοσήμεμα που μ' ένο παράξενο σύμπλεγμα έφερναν τά γραάμματα «Π. Σ.». 'Ο πρώτος Ιδιοκτήτης του σπιτιού, θέλησε φαίνεται να άποθανάτισει τ'ό δνομά του και να ύπενθυμίσει στις έπόμενες γενεές ότι είχαν ύποχρέωση να τ'ό προσέχουν. 'Ο καιρός όμως έδειξε ότι οι έρχόμενες γενεές πολύ λίγο νοιάστηκαν για τ'ό σπιτικό τ'ό «Π. Σ.»!

Οι περαστικοί και κάποιοι λότερες της παλιής 'Αθήνας με φανερή τους στενοχώρια έβλεπαν την έγκατάλειψη τούτου τ'ό άρχοντόσπιτου. Και στις κουβέντες τους—άδιόρθωτοι νοσταλγοί των περασμένων—δεν άφηναν την ευκαιρία για να φέρουν στην κουβέντα τους τ'ό σπίτι αυτό. Δεν συγχωρούσαν εύκολα στους σημερινούς του κληρονόμους την άδιαφορία τους για ένα κειμήλιο της ξεχασμένης τους νιότης. Γιατί, ήταν αλήθεια, πώς τ'ό σπιτικό των Σιφναίων έκρυβε πολλά κομμάτια από τη ζωή ενός παλιού 'Αθηναίου. Είχε ακόμα τή δύναμη να ζωηρεύει και να τροφοδοτεί νοσταλγίες και άξέχαστες άνανήσεις. 'Ο κήπος του, πολλές φορές φιλοξένησε περαστικούς που άναβαν κάποιο βράδυ ύστερα από μια πόλκα ή μια καντρίλλια που χορευόταν στα ώμορφα σαλόνια του

σπιτιού. Μά ό χρόνος κυλάει άδιάφορος και οι νέοι άνθρωποι πολύ λίγο νοιάζονται για τις άνανμήσεις των ανθρώπων που πέρασαν, όπως πολύ λίγο θά νοιασθούν και οι αύριανοί για τις άνανμήσεις τις δικές των. Και τ'ό σπiti των Σιφναίων συνέχισε βουβό και σκοτεινό την πορεία του μέσα στόν χρόνο, γεμάτο από άνανμήσεις και κατάφορτο από γεγονότα και Ιστορίες που άλλοτε κράτησαν την άναπνοή των ανθρώπων που τις δημιούργησαν.

'Ο τελευταίος Σιφναίος, ό μοναδικός κληρονόμος τ'ό σπιτιού, βρίσκεται σήμερα στο Πάρισι, βουτηγμένος σε μια άπεραντη θλίψη, προσπαθώντας με χίλιες δύο έπιφανειακές διασκεδάσεις να σβύσει τόν πόνο του. Τραγικά γεγονότα τ'ό ύστερησαν κάθε ένδιαφέρον για την 'Αθήνα, κι' αν σήμερα γυρνώντας, έβρισκε στη θέσι τ'ό παλιού άρχοντικού μια μοντέρνα πολυκατοικία, έναν ύπαιθριο κινηματογράφο, ή ακόμα κι' ένα σκέτο οικόπεδο θά ήταν σχεδόν ευχαριστημένος.. "Ισως έτσι να έκλεινε και ή αγιάτρευτη πληγή που ήταν άνοιγμένη στην καρδιά του. 'Ο Νίκος ό Σιφναίος, ένας τριανταπεντάρης ώμορφάντρας είχε χάσει πιά κάθε ένδιαφέρον όχι μόνο για την 'Αθήνα, αλλά και γι' αυτή την ίδια τή ζωή του. "Ισως γι' αυτό να έδινε διαρκώς τροφή στις κουτσομπολιτικές συζητήσεις των 'Αθηναϊκών κύκλων με τις παράτολμες πράξεις του, όταν έρχονταν νέα δικά του άπ' τ'ό Παρισι.

Φίλοι του παλιού, παιδικού, που ποτέ δεν έχασαν την αγάπη και τ'ό ένδιαφέρον γι' αυτόν, προσπάθησαν πολλές φορές να τόν πείσουν να γυρίσει πίσω. Μά ήταν μάταιο.

Μια έπιστροφή τ'ό Νίκου στην 'Αθήνα θά έσήμαινε πίκρα και σκάλισμα με πυρώμενο σίδερο στην αγιάτρευτη πληγή του...

Β'.

"Αν, όπως λένε, ύπάρχει μια περίεργη και άόρατη γυναίκα με παράξενα βίτσια και άνεξχνιαστες σκέψεις τ'ό κανονίζει τις τύχες των ανθρώπων και που άκούει στο δνομα «Μοίρα», τότε σίγουρα, με τ'ό Σιφναϊκό σόσι θάπρεπε ναχε προηγούμενα.. "Επαιξε πάντα μ' αυτούς περίεργο παιχνίδι. Σάν την γάτα με τ'ό ποντίκι! Δεν άφησε ποτέ την ευκαιρία για να μην τούς ύπενθυμίσει την.. μοιραία ύπάρξει της!

'Ο πρώτος Σιφναίος, «Π. Σ.», Παντελής Σιφναίος που έκτισε και τ'ό σπiti, ήταν ένα σωστό παλληκάρι. Πάντα όμως οι Σιφναίοι ύπηρεξαν παλληκάρια. 'Ο μακρυνός αυτός πρόγονος με τις χαρακτηριστικές βράκες του και τ'ό άσημοστόλιστο «γκρά» του, ύπηρεξε ένας από τούς ποιο τολμηρούς και φανατικούς κοτζαμπασήδες της έπαναστάσεως. 'Από τόν γέρο πατέρα του ποτίστηκε την ιδέα της 'Ελευθερίας, κι' έμαθε ότι ζωή χωρίς την έννοια της έλευθερίας μοιάζει με την ζωή τ'ό ψαριού έξω άπ' τ'ό νερό... Θερμός ύποστηρικτής της Φιλικής 'Εταιρίας, ήταν άπ' τούς πρώτους που δήλωσαν ότι θά βοηθήσουν την 'Ελλάδα τ'ό 21, όχι μόνο με λόγια, αλλά και με έργα. Τόν είδαν και τόν ξαναείδαν να πολεμάει λυσασμένα στις μάχες των ήρωϊκών άγωνιστών της σκληρωμένης τότε 'Ελλάδας. 'Ο Παντελής ό Σιφναίος είχε μια καρδιά που ποτέ δεν τ'ό επέτρεψε να λογαριάσει τόν κίνδυνο. "Εξησε μια πολυτάραχη ζωή, ξεφεύγοντας μέσα από τ'ό χέρι της Τουρκίας σάν τ'ό νερό που γλιστρά μέσα άπ' τή φούχτα μας όσο σφιχτά κι' αν έχουμε τά δάκτυλά μας. "Επαιξε διπλό παιχνίδι. Καθόταν κάμποσο καιρό στην μικρή 'Αθήνα τ'ό καιρού τ'ό Συναγαστορεφόταν τούς Τούρκους, που τόν θεωρούσαν άνθρωπο δικό τους κι' όχι κοινό γκιαούρη, μάθαινε τά μυστικά τους, τις κινήσεις τους, τις πιο άπόκρυφες διαθέσεις τους, κι' ύστερα χανόταν για καιρό με μια όποιαδήποτε πρόσφασι, έτρεχε στους 'Ελεύθερους 'Ελληνες για να μεταδώσει τά μυστικά που έμαθε. 'Η Φιλική 'Εταιρία τ'ό χρώσταγε πολλά. 'Ακόμα και ή Φιλιά, ή γυναίκα του, χωρίς να καταλαβαίνει πολλά πράγματα από τις πε-

ρίεργες δουλειές του άντρα της, του' στέκονταν πάντα πολύτιμη βοηθός του. Κρατούσε την θέσι του παραπετάσματος στις τολμηρές ενέργειες του Παντελή. Αφωσιωμένη στην άνατροφή των παιδιών της, έκανε πώς δέν καταλάβαινε τὰ συκοφαντικά ψιθυρίσματα του κόσμου. Γιατί ο κόσμος της έποχής της ψιθύριζε. "Έλεγε πώς ο Σιφναίος ήταν προδότης και συνεργάτης τών έχθρων. Πολλοί θερμόαιμοι, μά κατά βάθος θρασύδειλοι, σχεδίαζαν την εξόντωσί του. Τόν είχαν κιόλας προσβάλει πολλές φορές. "Ο πιο τολμηρός μάλιστα, κάποιος από τους προύχοντες της τότε Αθήνας τόν είχε φτύσει δημόσια κατάμουτρα πετώντας του την βαρεία βρυσιά: «Προδότη!». "Ο Παντελής έκανε πώς δέν κατάλαβε. "Εοφίξε τὰ δόντια και προχώρησε σκυφτός στον δρόμο του. Τό ίδιο βράδυ επρόκειτο νά πάει στους δικούς μας φέρνοντάς τους πολύτιμες πληροφορίες. "Ηταν οι παραμονές της πρώτης ούσιαστικής εκδηλώσεως της Έπαναστάσεως. Κι' ο Παντελής δέν είχε καιρό για χάσιμο...

Τέτοιος ήταν ο Παντελής. Τόλγεγε ή καρδιά του. Πολύτιμος συντελεστής της αγωνιζομένης Ελλάδας. Άλτρουϊστής και ψυχωμένος πολεμιστής. Οικογενειάρχης μά πρώτα απ' όλα Έλληνας. "Ο Τσακάλωφ τόν είχε γραμμένο στο κατάστιχο τών επιλέκτων προορίζοντάς τον για ανώτερες θέσεις μόλις ή χώρα θά άνεπνεε έλευθερη και σέ κάποιο μπασύλο του δωματίου του φύλαγε καταχωνιασμένο στην πιο άπόκρυφη γωνιά, ένα γράμμα του «Γέρου» που του μίλαγε για τόν άγώνα και με άπλές φράσεις χωρίς επιτήδευση του εξέφραζε τις εύχαριστίες του για τις παράτολμες και άντρίκιες ενέργειές του.

Μά, τώπα και παραπάνω... "Η Μοίρα έπαιζε με τό Σιφναίκο σαν τή γάτα με τό ποντίκι...

"Όταν κι' ή Αθήνα έλευθερώθηκε και καμιά άμφιβολία δέν ύπήρχε για τό τέλος της τετρακοσάχρονης σκλαβιάς, ο Παντελής Σιφναίος δέν χάρηκε τούς καρπούς τών κόπων του...

"Η παλιά άπειλή εκδηλώθηκε σ' έργα. "Ο Παντελής για τόν κόσμο ήταν ο «προδότης», ο πουλημένος, ο «Τουρκόπορος». Και πριν προλάβει νάρθει ή δικαίωση και ή άποκατάσταση της αλήθειας, ο Παντελής βρέθηκε ένα βράδυ σφαγμένος με τόν πιο σκληρό τρόπο και πεταμμένος σέ μία άκρη του Άρδηττου.

"Η Φιλιά δέχτηκε με κουράγιο τό τρομερό μαντάτο, μαυροφορέθηκε, έκλεισε την πόρτα του σπιτικού της στον καθένα και άφωσιώθηκε στην άνατροφή τών παιδιών της.

Σάν ήρθε άργότερα ο "Όθωνας στην Ελλάδα, την κάλεσε την συλλυπήθηκε για τό τρομερό τέλος του άντρα της και την συγχάρηκε για τόν άντρειωμένο Παντελή. Μά τί νά τό κάνεις; "Εκείνος δέν ζούσε πιά για νά χαρεί τούς καρπούς τών τόσων κόπων του... "Η Άμαλία μάλιστα την ζήτησε για Κυρία επί τών Τιμών, μά ή Φιλιά με εύγένεια άρνήθηκε. "Ηταν πιά άργά για ό,τι, δέποτε.

Γ.

"Η Φιλιά μεγάλωσε τὰ δυό παιδιά της, τόν "Άγγελο και την Φωτεινή με την πιο άύστηρη και μελετημένη άνατροφή... "Όταν και τὰ δυό τους ήταν Ικανά νά καταλάβουν τις μυστικές φωνές του έαυτου των, και νά νοιώσουν τόν κόσμο, τούς μίλησε για τόν πατέρα τους... Τους μίλησε έτσι ώστε νά άποκτήσουν σεβασμό και άπέραντη εκτίμησι για τόν άξέχαστο πατέρα τους, χωρίς όμως νά προσπαθήσει νά τούς γεννήσει τό παραμικρό μίσος για κανένα. Καταλάβαινε σαν μάνα, πώς ή ιδέα της εκδικήσεως θά γεννούσε νέα αήματα και νέους κινδύνους για τό σπιτικό των, κι' αυτό δέν τό είθελε με κανένα τρόπο. "Ο,τι έγινε, έγινε. Τά παιδιά δέν έφταξαν σέ τίποτα νά πληρώνουν... "Η Φωτεινή στα είκοσι δυό της χρόνια —ένα ζωντανό λουλούδι— παντρεύτηκε κάποιον Γάλλο φιλέλληνα εύπατρίδη κι' έφυγε για την Γαλλία. Δέν γύρισε ποτέ πίσω, στην χώρα που πότισε τόλη πικρία στους δικούς της. Λένε πως έζησε εκεί εύτυχισμένη ως τὰ βαθεία της γεράματα άποκτώντας πολλά παιδιά, κοντά σ' έναν άντρα που την λάτρευε... Είχε κληρονομήσει την φιλήσυχη και μοιρολατρική νοοτροπία της μητέρας της.

(*Η συνέχεια στο επόμενο*)

Συνεχίζουσα τās τεχνικές της μελέτας ή Διοίκησης Πολιτικής Αεροπορίας τών Ήνωμένων Πολιτειών άνεκοίνωσεν ότι εντός όλίγων έτών εις τὰ ήλεκτρικά όργανα αεροπλοίας θά προστεθί και ή τηλεόρασις. Οί μηχανικοί της πιστεύουν ότι θά καταστή δυνατόν νά τελειοποιηθί ένας συνδυασμός ραντάρ-τηλεοράσεως. "Ετσι ή εικόνα που προβάλλεται στην οθόνη του «έποπτικού ραντάρ» θά μεταδίδεται από τόν πυργον έλέγχου διά τής τηλεοράσεως εις τό έν πτήσει αεροσκάφος. "Ο πιλότος θά μπορή νά βλέπη εις την οθόνην τηλεοράσεως μίαν έπερχομένην θύελλαν, επικινδύνους διά την πορείαν του κορυφάς βουνών, τὰ περιυπτάμενα αεροπλάνα και κάθε τι που τόν άπειλεί, ακόμη και όταν τό σκάφος ταξιδεύη εις τό σκότος ή εις την ομίχλην.

*

Ξένοι φοιτητάι εκπαιδεύονται μαζί με Άμερικανούς εις τό Ίνστιτούτον Άτομικών Μελετών του "Ωουκ Ρίτζ, εις την Πολιτείαν Τέννεσσ. "Η εκπαίδευσις των εις την άκίνδυνον χρησιμοποίησιν τών ραδιενεργών ατόμων είναι ένα από τὰ προγράμματα, με τὰ όποια αί Ήνωμένα Πολιτεία επιδιώκουν νά διαδώσουν τὰ ευεργετήματα που προσφέρει ή άτομική ενέργεια. Τό Ίνστιτούτον ενισχύεται από 19 Πανεπιστήμια τών νοτίων Πολιτειών. "Η εκπαίδευσις είναι έλευθέρα διά τούς πολίτας 27 Κρατών που έχουν μέχρι σήμερα διαπραγματευθί την παραλαβήν ραδιενεργών «άνιχνευτών» από την Έπιτροπήν Άτομικής Ένεργείας τών Ήνωμένων Πολιτειών. Αί χώραι αύται αναλαμβάνουν την υποχρέωσιν νά χρησιμοποιούν δι' ειρηνικούς σκοπούς τας ραδιενεργούς ούσιαις που παραλαμβάνουν και νά δημοσιεύουν τās ανακαλύψεις που κάμνουν διά νά ωφελήται ολόκληρος ο κόσμος.

*

Εις τās 17—27 Αύγουστου πρόκειται νά άνοίξη τās πύλας της εις την Μεγ. Βρετανίαν ή εκθέσις μηχανουργίας. "Η εκθέσις αυτή καθ' έαυτήν παρέχει κάθε χρόνον την ευκαιρίαν συγκεντρώσεως τών έρασιτεχνών μηχανικών, όχι μόνον από την Μεγάλην Βρετανίαν, αλλά από όλα τὰ μέρη του Κόσμου. Σκοπός της εκθέσεως είναι νά ενθαρρύνη την άγáπην προς την τεχνικήν και νά παρουσιάση τās επιδόσεις τών καλύτερων Άγγλων μηχανικών. "Η εκθέσις θά επιδείξη έν λεπτομερεία την αξίαν τών σχεδίων αυτών από ιστορικής πλευράς και τεχνικής εκπαίδευσσεως, διεγείρουσι τιοιουτοτρόπως τό ενδιαφέρον δι' ερεύναις και έφευρέσεις. "Όλα τὰ εκθέματα, υποδείγματα καταστημάτων, πλοίων, αεροπλάνα, αυτοκινήτων κλπ. έχουν κατασκευασθί και' οίκον παρά τών εκθετών ως άπασχόλησις κατά τās ώρας της αναπαύσεως από την καθημερινήν έντατικήν έργασίαν.

Τὸ χιόνι ἔξω στροφιλιζόταν ἀπὸ χιτῆς. Μόνο πού δὲν κατάφεραν νὰ τὸ στρώσουν. Στις μεγάλες πολιτείες ἢ ἀσπρίλα μὲνει γιὰ λίγο στους δρόμους, σὲ μὲνη ἀσπρίλα πατιέται καὶ γίγεται μιὰ γκριζα λάσπη ρυπαρή. Κι' ἴσως αὐτὸ νά'ναι συμβολικόν. Ἰσως ἢ φύσις νὰ προσπαθῇ ἔτσι νὰ πείσῃ τὸν κόσμον πὼς τὸ χιόνι τῆς ἀγγότητος πατιέται καὶ βρωμιέσκει στὶς πολιτείες, καὶ μὲνει ἀσπρὸν καὶ ἀδιατάραχον μόνο στὰ μακρυνὰ χωράφια, στους ἀγρούς, ἐκεῖ κοντὰ στὴν ἀγαθὴ φύσιν, καὶ μακρυνὰ ἀπ' τὸν διαφθορὰ τῆς τὸν ἄνθρωπον. Ἀραιῆς, λοιπὸν οἱ νιφάδες γλυστροῦσαν ἐν εἰνὸ τὸ ἀπόγευμα ἀπὸ τὸ μολυβένιο στερέωμα πρὸς τὰ κεραμίδια, πρὸς τὶς ταράτσες, πρὸς τὰ γυμνὰ κλαδιά τῆς χειμωνιάτικης δενδροστοιχίας γιὰ νὰ κεντήσουνε παντοῦ τ' ἀγνὰ ἀραβουργήματα τῆς κλασικῆς σκηνοθεσίας. Τὸ ξεροβόρι φυσσοῦσε μὲ μανία καὶ ὅλα ἀγκομαχοῦσανε κάτω ἀπὸ τὸ φοβερό του μαστίγωμα. Κι' ὅμως μέσα στὸ μικρὸ σαλονάκι μὲ τὸ πολύφωτο τῆς μέσης ἀναμένο, μὲ τὰ τρία-τέσσερα κούτσουρα πού σπιθόβολουσανε χαρούμενα στὸ τζάκι καὶ τὶς κουρτίνες σμιγμένες σὰν μιὰ ἀυλαία πεσμένη πάνω ἀπ' τὸ ἐφιαλτικὸ δράμα τῆς ζωῆς πού παιζόταν ἔξω, στὸ δρόμο, κυριαρχοῦσε κάποια «ἀτμόσφαιρα». Σ' αὐτὸ συντελοῦσανε πολὺ οἱ ὀλόξανθες ἀναυγίες ἑνὸς παιδικοῦ κεφαλιοῦ μπροστὰ στὸ τζάκι μαζὺ μὲ τὴν πενηγὴ παράταξη τῶν παιχιδίων. Ἐνας κοῦκλος ἀπὸ ροῦ πάστα, ἕνα τόπι μετρίου μεγέθους πολύχρωμον, κι' ἕνας μολυβένιος στρατιώτης μὲ τὸ ὄπλο ἐπ' ὤμου. Τὰ πράγματα ἐφέτος εἶναι δύσκολα καὶ τὰ παιχιδία λιγοστά.

—Γιατί, μαμά, δὲν μοῦ πήρες κι' ἕνα πιθηρόδρομο ;
Εἶν' οἱ ξανθὲς μποῦκλες πού ρωτᾶνε. Ἡ ἀπάντησι φθάνει σιγανή, κουρασμένη ἀπὸ μιὰ γωνία τοῦ τραπεζιοῦ τῆς μέσης.

—Γιατί ἐφέτος, ἀγόρι μου, τὰ λεφτὰ μας πρέπει νὰ γίνουνε πρῶτα κάλτσες, κασκὸλ, φανέλλες κι' ὕστερα παιχιδία.

Κι' ἡ μαμά, μὲ τὰ μάτια τῆς κοκκινισμένα ἀπ' τὰ δάκρυα, συνεχίζει τὸ πλῆξιμο.

—Καὶ γιὰ ποῖνε πλέκει, μαμάκα; Γιὰ τὸν μπαμπά;
—Ὅχι μόνο γιὰ τὸν μπαμπά, μὰ γιὰ ὅλους τοὺς στρατιώτες μας, πού πολεμᾶνε κεῖ πάνω γιὰ μᾶς!

Οἱ ξανθὲς μποῦκλες ἀποροῦνε, θὰ θέλανε νὰ ρωτήσουνε πολλὰ πράγματα, νὰ ρίξουνε φῶς σὲ πολλὰ σκοτεινὰ ἔννοιες. Ὑστερα, ὅμως, ξεχνιοῦνται μὲ τὸ τόπι, μὲ τὸν κοῦκλο, μὲ τὴν καραμοῦζα, μὲ τὸ στρατιώτη, ἐκεῖ, μπροστὰ στὸ ἀναμμένο τζάκι, καὶ σιωποῦν.

Κι' ἡ μητέρα πλέκει σιωπηλῶς, ἐνῶ ἕνα καινούργιο δάκρυ ἀυλακώνει τὰ μάγουλά τῆς.

—Γιατί κλαῖς, μαμά ; ...

Διὸ παχουλὰ χερσὶνὰ τὴν ἀγκαλιάζουν, ἐνῶ οἱ ξανθὲς μποῦκλες τὴν πνίγουνε μέσα σὲ κύματα φωτός. Τὰ παιχιδία ἔχουν ξεχασθῆ σκορπισμένα μπροστὰ στὸ τζάκι.

—Δὲν κλαῖω, ἀγόρι μου.

—Δὲν κλαῖς ; ... Πῶς δὲν κλαῖς ; ... Σὲ εἶδα!

Καινούργια δάκρυα ἀυλακῶνουν τὰ ὄχρὰ ἀδυνατισμένα μάγουλα καὶ τρέχουν ὕστερα καυτὰ στὸ ροδοκόκκινο μάγουλο τοῦ μικροῦ, ποῦχει κολλήσει πάνω στὸ δικό τῆς.

Τὶ νὰ τοῦ ἀποκριθῆ ; Μὰ ἡ διαίσθησι τοῦ παιδιοῦ ξυπνάει :

—Τὸ ξέρω. Κλαῖς γιὰ τὸν μπαμπά πού λείπει...

—Δὲν κλαῖω χρυσὸ μου... Ὁ μπαμπᾶς θὰ ξανάρθῃ ..

—Ναί, θὰ ξανάρθῃ... Καὶ θὰ μὲ ξαναπάρῃ στὴν ἀγκαλιά του, γιὰ νὰ ξανγιγὼν πάλι ψηλός, ὡς ἐκεῖ ἐπάνω, νὰ φθάσῃ στὸ ταβάνι Θυμᾶσαι, μαμά, ὅταν μὲ σήκωνε ; ...

—Θυμᾶμαι!

Χωρὶς νὰ τὸ θέλει ὁ μικρὸς μὲ τὴν ἀφέλειά του στριφογυρίζει τὸ κέντρο μαχαίρι τῶν ἀναμνήσεων μέσα στὴν καρδιά τῆς. Σ' ἕνα καινούργιο μούγκρισμα τοῦ βορῆ, γίνεται τόσος δᾶ καὶ μαζεύεται μέσα στὴν ζεστὴ ἀγκαλιά τῆς, γυρεύοντας προστασία. Κι' ὁ βορῆς εἶναι ὁ μικρότερος κίνδυνος.

Σὲ λίγο πάλι :

—Μὰ πές μου, μαμά. Γιατί ἔφυγε ὁ μπαμπᾶς ;

—Δὲ στὸ εἶπα τόσες φορὲς ; Γιὰ νὰ πολεμήσῃ τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους πού θέλουνε νὰ σπλαβώσουνε τὴν πατρίδα μας... Ἐφυγε γιὰ νὰ διατηρήσῃ τὴν ἐλευθερία μας, γιὰ νὰ δοξάσῃ τὴ σημαία μας...

«Πατρίδα», «Ἐλευθερία»... «Σημαία»... Πόσες μεγάλες ἔννοιες πού προσπαθεῖ καιρὸ τώρα νὰ τὶς χωρέσῃ τὸ μικρὸ ξανθὸ κεφαλάκι... Τὴν ἀλήθεια τοὺς δὲν τὴν καταλαβαίνει, μὰ διαισθάνεται ἄριστα τὸ μεγαλεῖο τοὺς: Βέβαια γιὰ νὰ φύγῃ ὁ μπαμπᾶς θὰ πῆ πὼς ἡ πατρίδα, ἡ ἐλευθερία, ἡ σημαία, εἶναι λέξεις γεμάτες φωτεινὴ σημασία...

—Καί, θὰ τοὺς διώξῃ ὁ μπαμπᾶς αὐτοὺς τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους ;

Τὰ μάτια τῆς μητέρας λάμπουν :

—Μὲ τὴν βοήθεια τῆς Παναγίας, ναί !

—Καὶ θὰ γυρίσῃ ;

—Πρῶτα ὁ Θεός, θὰ γυρίσῃ !

Ἡ φωνὴ τῆς μητέρας δὲν εἶναι πολὺ σίγουρη τώρα. Γράμμα ἔχει νὰ πάρει ἔδω καὶ δέκα πέντε μέρες. Γιατὶ ἄραγε ; Οἱ συγκοινωνίες, βέβαια, θὰ εἶναι δύσκολες. Ἐλπίζει, μὰ φοβάται κιόλας. Οἱ σφαῖρες, οἱ ὀβίδες, οἱ μπόμπες, οἱ νάρκες. Μὰ ποὺς ὁ λόγος νὰ σκοτεινιάσῃ τὴν φωτεινὴ ψυχὴ τοῦ μικροῦ μὲ τὴ σιὰ τῆς ἀμφιβολίας, τοῦ φόβου ; Ἄς μὴ βλέπει παρὰ τὸ ρόδινο ἀντιφάσμα τῆς αἰσιοδοξίας κι' ἄς εἶναι πλάνη ἢ αἰσιοδοξία αὐτὴ, ἀφοῦ ἡ πλάνη ἀποτελεῖ τὸ προνόμιον τῆς ὀραίας παιδικῆς ἡλικίας κι' ἡ ἀγωνία τὸ μόνιμον μαρτύριον ὅλης τῆς κατοπινῆς ζωῆς.

Ὁ μικρὸς, ἡσυχος, γλυστράει ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά τῆς μητέρας του καὶ ξαναγυρίζει στὰ παιχιδία του. Ἐνα τεράστιον συγκρότημα ἀπὸ ἀπανθρακωμένα ξύλα σωριάζεται μέσα στὸ τζάκι, σὲ μιὰ ἀποσέσωσι ἀπὸ φλόγες καὶ σπύδες.

—Δηλαδή, ὁ μπαμπᾶς εἶναι, νὰ ποῦμε σὰν αὐτὸ τὸν στρατιώτη ;

—Ναί, ἀγόρι μου, μόνο πού ἐκεῖνος δὲν εἶναι μολυβένιος...

—Ἐχει τζάκι ἐκεῖ πάνω ὁ μπαμπᾶς ;

—Ὅχι παιδάκι μου.

—Μὰ, τότε θὰ κρυώνῃ.

—Ὅχι παιδί μου. Τὰ τζάκια εἶναι γιὰ τοὺς μολυβένιους στρατιώτες. Οἱ πραγματικοὶ στρατιώτες δὲν ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ τζάκι. Τοὺς ζεσταίνει ἡ φλόγα τῆς μάχης.

«Ἡ φλόγα τῆς μάχης»... Ὁ μικρὸς δυσκολεύεται νὰ ἐμβαθύνῃ. Προτιμᾷ νὰ παρατάξῃ τὰ παιχιδία του σὲ μάχη. Τοποθετεῖ τὸν στρατιώτη χωριστὰ ἀπὸ τὸν κοῦκλο, τὸ τόπι ἀναμεσὰ τοὺς, καὶ φυσάει ἐφοδὸ μὲ τὴν καραμοῦζα. Ἀπ' τὸν κοῦκλο τὸ τόπι κυλάει πρὸς τὸν στρατιώτη καὶ τὸν ρίχνει κάτω.

—Μποῦμ ! Ὁ κοῦκλος νίκησε τὸν στρατιώτη ! Ὁ στρατιώτης σκοτώθηκε ! Ἀκούς, μαμά, Ὁ στρατιώτης σκοτώθηκε.

Ἀπ' τὴ γωνιά τοῦ τραπεζιοῦ ἡ μαμά ἀνατριχιάζει. Σιωπηλῶς, σταματᾷ γιὰ μιὰ στιγμή τὸ πλῆξιμο καὶ κἀνει τὸν σταυρὸ τῆς.

Μεσ' στὸ στενόχωρον χωριάτικο σπιτάκι, ἡ διμοῖρα ἔχει καταλυστῆ γιὰ νὰ περάσῃ τὴ νύκτα. Σφιγμένοι οἱ ἄντρες ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο μὲ τοὺς μανδύες τοὺς κομπομένους ὡς ἐπάνω, ζεσταίνονται ὅπως-ὅπως. Ἡ θύελλα λυσάει ἀπ' ἔξω. Τὰ τζάκια λείπουνε. Τάχει ἀνικαταστήσει τὸ χροῖ πού προσπαθεῖ νὰ κἀνῃ δυὸ δουλειες μαζί: Νὰ ἐμποδίσῃ τὴν βορῆ νὰ μπῆ μέσα καὶ τὸ λιγοστὸ φῶς τὰ βγῆ ἔξω καὶ νὰ προδώσῃ τὴν παρουσία τῶν προφυλακῶν στὸν ἐχθρὸ.

Ἐνα μικρὸ φαναράκι φωτίζει τοὺς ἄνδρες πού δὲν κοιμοῦνται ἀκόμα, μὲ τὰ ὄπλα ἀκουμπισμένα στὰ πόδια. Ἐνα μουκάλι κοντὰκ περνᾷ ἀπὸ στόμα σὲ στόμα. Ὁ νοὺς ὅλων πετάει μακρυνὰ, στὰ μετόπισθεν ἐκεῖ πού τοὺς περιμένει ὅλους ἡ ζεστασιά τῆς φρονιάς καὶ τῆς ἀγάπης.

—Ἄτσι ! Ἄντιχριστοὶ ! μουγκρίζει ἕνας φαντάρος,

ΔΙΑΛΞΕΙΣ

δείχνοντας τη γροθιά του μακρυνά, στον άορατο έχθρο.

Στο άμφιβολο φως του φαναριού, ένας φαντάρος έβγαλε μιá μικρή, τσαλακωμένη φωτογραφία. "Ένα σύμπλεγμα που σ' αυτό πετάει τώρα ή σκέψι του με λαχτάρα. Έκείνη, μελαχροινή, με μάτια ζωηρά, με χαρούμενο χαμόγελο, και στην άγκαλιά της ένα κατάξανθο γελαστό χερουβείμ. Τι να κάνουν, άραγε, τώρα; Με την ψυχή του ενώνεται μαζί τους ό φαντάρος, χρησιμοποιώντας τά έρτζιανά της νοσταλγίας, και τους βλέπει. Νά! Μέσα στο σαλονάκι, με τό τζάκι άναμμένο, εκείνη θά πλέκει δακρυσμένη κονιά στο τραπέζι, κι' εκείνη θά παίξει καθισμένο στο χαλί με τά παιχνίδια του. Κι' ό άνεμος θά λυσοάη όξω, με άάχη πέση ή σμηχτή αύλεια της βελουδένιας κουτίνης, για να κλείσει άπ' τά ματάκια τό δράμα της ζωής, που παίζεται στο δρόμο μακρυνά έδω πάνω. Κι' οι φλόγες του τζακιού θά σχηματίζουνε φανταστικά σχήματα άπάνω στα χρυσάφια των μαλλιών του και σιά μαγουλά της θά φωτίζουνε τη γρήγορη τροιά ένός πονεμένου διάττοντος. Κι' ή άτμόσφαιρα θά ναι γλυκειά έκει κάτω. Και θά τον θυμούνται, όπως τους θυμάται αυτός έδω πάνω.

Άπότομη, στριγγιά ή φωνή του σκολού:
—Στά όπλα!

Κάτι σκιές άντίκρου άνάμεσα στην άσπρίλα του χιονού. Ένα πολυβόλο άρχίζει να φλυαρή μονότονα σαν φοβερό τζιτζικι μεσ' στο χειμώνα. Η νοσταλγία όλων γίνεται θυμός, μανία, άπόγνωση. Ήρθανε να ταραξουνε την ήσυχη θοαπεία των ά'αμνήσεων με τη φωνή του θανάτου. Άπάνω τους!

Σε μιá στιγμή τά φανταράκια βρίζονται όλα όρθά. Με μιá κλωστοια τό φαναράκι γίνεται κομμάτια. Τά έχθρικά πολυβόλα γίνανε δυο, τρία, δέκα και συναγωνίζονται με πύρινες νιφάδες τό χιόνι που πέφτει.

Με τις χειροβομβίδες στο άριστερό χέρι και τά τόμσον στο δεξίό οι άνδρες της διμοιρίας προσμένουν άχόρταγα τη διαταγή για να όρμησουν. Κι' ή διαταγή σίζει τά σκοτάδια και σκεπάζει ιη βουή του βορηά.

—Έφ' όπλου λόγην.

...Με τον κουκλο στην άγκαλιά του, έκει μπροστά στο τζάκι, άκουμπισμένος σε μιá πολυθρόνα ό μικρός κοιμήθηκε. Τό τζάκι στέλνει τις στερνές του άναλαμπές να φωτίζουνε τις τελευταίες φωτεινές φαντασμαγορίες άπάνω στις χρυσές του μπουκιές. Δίπλα του, τό τόπι, ή καμαρούλα κι' ό μολυβένιος στρατιώτης, πεσμένος πάντα χάμω, «σκοτωμένος», Η μαμιά σταματάει τό πλέξιμο, σηκώνεται και πλησιάζει με ένα ρίγος. Μαζευει τά παιχνίδια και τοποθετεί τό στρατιώτη στοργικά σ' ένα κοντάκι, δίπλα στην καμαρούλα. "Υσιερα, σηκώνει τό μικρό, που σφίγγει και στον ύπνο του άκόμα τον κουκλο, και μ' ένα φιλί, τον βάζει στο κρεββατάκι του και τον κουκουλώνει ζεστά ζεστά... "Όλα άπ' έξω έχουνε πολλήν ώρα σωπάσει. "Όλα έκτός άπ' τό βορηά που βουίζει επίμονος και ξεμαλλιάζει τά τελευταία φύλλα της δενδροστοιχίας.

Η άντεπίθεσις τελειωσε. Η μανία των άνδρών έκανε να σωπάσουν ένα-ένα τά φλογισμένα στόματα των πολυβόλων. Ο έχθρος ύποχώρησε, αφήνοντας άπάνω στη βουνοπλαγιά κουρελια άνθρώπων και όπλων. Και σε μιá γωνιά, πίσω από ένα ψηλό βράχο, ό φαντάρος, πεσμένος άπάνω στο χιόνι, λεφώνει την άσπρη άσπρίλα με κόκκινο. Μαζί με τους συντρόφους του έκανε κι' αυτός τό καθήκον του. Μά τό πολυβόλο του σπάραξε τό στήθος. Μαζί με τό στήθος του κομμάτιασε και μιá μικρούλα τσαλακωμένη φωτογραφία. Έκείνη, μελαχροινή, με μάτια ζωηρά, με χαμόγελο χαρούμενο, και στην άγκαλιά της ένα όλόξανθο γελαστό χερουβείμ. Και τό χιόνι πέφτει άπό πάνω, πυκνό, κατάλευκο, επίμονο, για να σαβανώσει και τό κόκκινο, και τη φωτογραφία, και τη μελαχροινούλα και τό χερουβείμ...

Τώρα, ό μολυβένιος στρατιώτης κοιμάται ήσυχος μέσα στο κουτί του, δίπλα στο σβυσμένο τζάκι.

Κι' ό άληθινός στρατιώτης κοιμάται μέσα στο χιόνι, χωρίς κουτί, μακρυνά άπ' τό τζάκι, κάτω άπ' τό χιόνι που πέφτει πάντα, για να τυλίξη όλη τη γή μέσα στην κλασική, την κάτωσπηρη χειμωνιάτικη σκηνογραφία...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Πρωτοβουλία του Ταξιάρχου Διοικητού του Κ.Ε.Δ. Κου Σ. Κοκκόλα καθιερώθησαν από της 25ης Ιουνίου τακτικά όμιλία προς τους Άξιωματικούς και στρατιώτες του Κέντρου. Αί διαλέξεις αύται, που σκοπόν έχουν την κατατόπισιν των άκροατών επί της σημερινής καταστάσεως και την εν γενεί διαφώτισιν των επί των κοινωνικών και πολιτικών προβλημάτων που άπασχολούν τον σημερινόν άνθρωπον, σημειώνουν μεγάλην επιτυχίαν. Οι όμιληταί, προσεχόμενοι από τους άξιωματικούς και όπλίτας του Κέντρου, όλοι των μέχρι σήμερα άνταπεκρίθησαν πλήρως εις τους σκοπούς των διαλέξεων. Αναφέρομεν κατά σειράν τους μέχρι σήμερα... Δημοσθένηδες των Διαβιβάσεων. Δόκιμος Παπαβασιλείου Ήρακλής, με θέμα «Νυν υπέρ πάντων ό άγών...», στρατιώτης Κυρίτσης Δ. με θέμα «Μιά ματιά στον σημερινό κόσμο», Δόκιμος Παπαβασιλείου Η. με θέμα «Τά προτεήματα του Έλληνας», Δόκιμος Χρυσοστομίδης με θέμα «Γιατί άγωνίζομεθα», στρατιώτης Άντωνάκης με θέμα «Ο σημερινός Άγών», Άνθίγος Σπηλιόκος με θέμα «Τό προσωπαίον του κομμουνισμού», Δόκιμος Βαλιμίτης με θέμα «Ο συμμορισμός».

Η «Ήχώ των Διαβιβάσεων» εκφράζει τά συγχαρητήριά της προς τους ρέκτας όργανωτάς της εργασίας αυτής.

ΘΕΑΤΡΟ ΣΤΟ Κ.Ε.Δ.

Την Κυριακή 24 Ιουλίου δόθηκε ή πρώτη άστια θεατρική παράστασις από καλλιτέχνας στρατιώτας του Κέντρου, με έξαιρετική επιτυχία. Η παράστασις αυτή, οργανωθείσα υπό του Άνθίγου της Β5 κ. Παπουτσή, ήταν μιá επιθεωρησις γραμμική από τον ίδιο με τίτλο «Τό Κ.Ε.Δ. χορεύει...» και περιελάμβανε σκέτες, παρλάτες, όμιλία, τραγούδια και διάφορα άλλα σατυρικά νούμερα μεταξύ των οποίων διεκρίθησαν τό «Νά τί θά πη... Χαϊδάρι!», ένα νέο τραγούδι με τίτλο «Σαν θά γυρίσης», που γρήγορα θά εκλαϊκευθή κ.ά. Την πρώτην αυτήν παράστασιν, ή όποία άφηκε τας πλέον ίκανοποιητικάς έντυπώσεις, θά διαδεχθούν και άλλαι. Επί τή ευκαιρία μάλιστα αναφέρουμε ότι ένεκρίθη σχετικός προϋπολογισμός δια την άποπεράτωσιν του σχετικού κτιρίου έντός του Στρατοπέδου, όπου θά στεγάζονται μονίμως τό θέατρο—με περιστροφικήν, μάλιστα, σκηνήν—και ό κινηματογράφος.

Ο ΔΡΟΜΟΣ

Έντός του μηνός άναμένεται ή πλήρης άποπεράτωσις της άσφαλτοστρώσεως του δρόμου, ό όποιος θά συνδέη τό Κ.Ε.Δ. με την Ίεράν Όδόν. Ήταν όντως άπαραίτητος αυτή ή εργασία διότι ό μέχρι σήμερα χρησιμοποιούμενος υπέβαλλε τόσον τους πεζούς όσο και τά τροχοφόρα εις μυριάς όσας ταλαιπωρίας. Δέν μένει τώρα παρά να καθιερωθή και διά λεωφορείων συγκοινωνία με κατευθείαν δρομολόγιον, εις όρισμένας ώρας, Όμονοίας—Κ.Ε.Δ.

Ο ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ

ΤΟΥ ΔΕΚ. ΒΑΣ. ΒΛ. ΣΦΥΡΟΕΡΑ

Στό ηλιόλουστο ανοιξιάτικο πρωινό, στο μικρό δωμάτιο του σπιτιού, που χρησίμευε για σχολείο, ή κ. Κλειώ, ή δασκάλα, μιλούσε στα παιδιά για την άρχαια Ιστορία της Ελλάδας.

Τ' άρωματά του κήπου περνούσαν απ' τ' στενό παράθυρο και γιόμιζαν την αίθουσα, με τ' μικρά παλιά θρανία, που πάνω τους ήταν σκυμμένα τ' ατυχήματα του χωριού, με τ' κουρασμένα κι' αδύνατα πρόσωπα. Έξηντα τόσα μάτια είχαν κρέμασθη απ' τ' στόμα της, εξήντα τόσα αυτιά την άκουγαν, ν' αισιολογήσουν για τ' βάρβαρο λαό, πουχε ξεκινήσει με πλήθος καράβια από τ' βάθη της 'Ασίας, πουχε περάσει θάλασσες κι' είχε σκάψει στεριές για ν' διαβή και ν' κουρσέψη την 'Αθήνα.... Ήταν μιλιούνια οι στρατιώτες του,

—....Κι' έφτασαν στο Μαραθώνα. Βασιλείας τών Περσών ήταν ο Δαρείος, με τ' πλούτια τ' αλλοίως και τ' χρυσάφι τ' άρριφνητό κι' ήθελε ν' κάμη χτήμα του τ' γη αυτή, πουχε γεννήσει τούς θεούς και την είχαν δοξάσει οι ήρωες. Τ' λιμάνια της χώρας μας ήθελε ν' τ' κάμη δικά του και ν' άγναντεύη απ' τών βουνών της τις κορυφές τών 'Όλυμπο, άναμετρώντας τ' δύναμη του με τών θεών τ' δύναμη.

Οι Έλληνες δέν ήταν έτοιμοι. Τ' αλλοίως τους και τ' αγαθά τους τάδιναν για ν' φτιάχνουν μιά καλύτερη ζωή, δίχως ν' πειράζον κανένα, δίχως ν' θέλουν κανενός τ' κακό. Τους έφτανε μόνο ν' καλλιεργούν τ' χωράφια τους, ν' σκάβουν τ' βουνά για ν' σπέρνουν, ν' άνοίγουν τ' πανιά τους για λιμάνια μακρυνά και ν' φέρνουν από κεί όσα δέν τούς έδινε ή φτωχή γη τους.

Μπορούσαν ν' μαζεύωνται κάθε τόσο σ' ένα λόφο της πόλης τους, ν' μιλούν ελεύθερα για τούς άρχοντες τους, ν' τούς κρίνουν και γ' τούς κατηγορούν άκόμη, άν δέν είχαν κάμη κάτι σωστό. Και δέν τούς ένοιωζε πώς ζούσαν οι άλλοι: μήτε άν έπρεπε ν' πληρωθούν για ν' αλλημίσουν, μήτε άν δέν τολμούσαν ν' βγάλουν λέξη για τούς άρχηγούς τους, γιατί ξέρανε πώς ύστερ' από λίγες στιγμές δέν θ' αζούσαν πιά.

Δέν μπορούσαν λοιπόν οι Έλληνες ν' ασκεφθούν γιατί οι άλλοι θ'άθελαν τ' κακό τους. Κι' όταν οι Πέρσες έφτασαν στα χώματά τους ήταν άπροετοιμαστοί για ν' τούς πολεμήσουν. Γιατί τ' πλούτους τους τ' ξόδευαν για τήν ειρήνη, όχι για τόν πόλεμο.

Η συμφορά όμως ήταν κοντά. Οι 'Αθηναίοι, που δέν είχαν εκείνη τή στιγμή πολύ στρατό, έπρεπε ν' ζητήσουν βοήθεια απ' τούς Σπαρτιάτες. Πώς όμως; Με τόν άσύρματο μήπως ή με τόν τηλεγραφο; Δέν ύπήρχαν τότε, παιδιά μου, τούτα τ' πράγματα. "Εστείλαν λοιπόν κάποιον «ήμεροδρόμο», κάποιον άγγελιοφόρο, που τόν λέγανε Φειδιππίδη, για ν' τρέξη κάτω στη Σπάρτη και ν' ζητήση ν' ρθη ή βοήθεια. Δυό μέρες έτρεχε ο Φειδιππίδης, για ν' φτάση εκεί που τόν έστειλαν και ν' φέρη τ' μήνυμα που είχε πάρει...

...Κι' ύστερα από τή μάχη τού Μαραθώνα, όταν ντροπιασμένοι οι Πέρσες έτρεχαν για ν' γλυτώσουν στα καράβια τους και τ' κουφάρια τών περήφανων πολεμιστών τους είχαν γεμίσει τόν τόπο, ένας απ' τούς στρατιώτες τών Έλλήνων ξεκίνησε και τρέχοντας ήρθε στην 'Αθήνα για ν' πη πώς ο στρατός μας νίκησε.

Ήταν όμως ή κόρυση του τόση απ' τ' τρέξιμο, που μόλις πρόλαβε κι' έπαι τή λέξη: Νε νικηκαμεν, κι' έπεσε νεκρός...

"Όταν τ' μάθημα τέλειωσε, τ' παιδιά πήραν σταυρωτά στον ώμο τις χαρτέλλες τους, ύφασμένες απ' τών μανάδων τους τ' χέρια και τράβηξαν για τ' σπίτια τους. Θάτρωγαν και θ' α ξεκινούσαν ύστερα για τ' χωράφια και τ' ποτιστικά τους, για ν' βοηθήσουν τούς πατεράδες τους στο σκάψιμο και στο πότισμα ή θ' α τραβούσαν στη Λουλουδιά, στο ρέμα, για ν' κουβαλήσουν στο χωριό τ' πανέρια με τ' φρεσκοπλυμένα ρούχα, ξεκουράζοντας λίγο τις μανάδες και τις αδελφές τους.

Ο Νικόλας τού Γεροντή, πήρε τις δυό κασίκες τους και πήγε στον 'Αη—Λιά. Τις έδεσε στα πόδια με σχοινί για ν' μ'ν του φύγουν και κάθισε κάτω από τή μεγάλη άχλαδιά. Άγναντευε μακρυνά κατά τήν 'Ανατολή, εκεί που θάλασσα κι' ουρανός γινόταν ένα. Κάπου, από κείνα τ' μέρη θ' α περάσαν τών Περσών τ' καράβια. Κι' ο νους του γυρνούσε μιά στην ατέλειωτη σειρά τών πλοίων, μιά στο Φειδιππίδη και μιά στο παλληκάρι της 'Αθήνας, που ξεψύχησε μόλις πρόσλαβε ν' πη τ' «Νενικήκαμεν». Με τ' μυαλό του, τών έντεκα χρόνων, τόν φανταζόταν ένα γερό, ηλιόψημένο παιδί, που τ' μπράτσα του ήτον γερά σαν σίδερο και στα πόδια του ήταν φτερά. Τόν φανταζόταν έτσι και τόν ζήλευε...

Πέρασαν από τότε δέκα—δώδεκα χρόνια.

Ο Νικόλας τού Γεροντή μεγάλωσε κι' έγινε άντρας. Ψήθηκε στο καμίνι της κατοχής κι' όταν στην μεγάλη τήν πείνα κατέβαινε στα Λειβάδια για νάβρη λίγες πατάτες ή λίγα χόρτα, καθώς περπατούσε στα μονοπάτια, συχνά ξανάφερνε στη σκέψη του τήν Ιστορία της δασκάλας, που τήν είχε άκούσει τ' ανοιξιάτικο ηλιόλουστο πρωινό στο μικρό δωμάτιο που χρησίμευε για σχολείο. Τώρα καταλάβαινε καλά τί είναι λευτεριά κι' ήξερε γιατί είχαν πολεμήσει οι Έλληνες, για ν' μ'ν αφήσουν τούς Πέρσες ν' διαγουμίσουν τ' χώματά τους.

***

Μιά Κυριακή στην έκκλησιά ο παπά—Μιχάλης διάβασε μιά διαταγή. Και σε λίγες μέρες ο Νικόλας έφευγε μαζί με καμιά δεκοριά άλλα παιδιά του χωριού του. Καινούργιοι έχθροι, βγαλμένοι μέσα απ' αυτά τ' ίδια χώματα, είχαν σηκώσει παντίερα κι' είχαν βουτήξει τήν 'Ελλάδα στη συμφορά. Χρόνια τώρα, σαν ν' μ'ν έφτανε τ' αίμα που ρούφηξαν οι 'Ιταλοί, οι Γερμανοί κι' οι Βούλγαροι, ξαναπολεμούσε ή 'Ελλάδα.

Άποχαιρέτισε τή μάννα του και τις αδελφές του στο Λαγκάδι και ξεκίνησε...

Τόν έστειλαν σ' ένα κέντρο ν' εκπαιδευθ'ν τόν Νικόλα. Φόρσε στο χέρι του ένα τετράγωνο κομμάτι πανί, που παρίστανε κάποιον που τρέχει, με φτερά στους ώμους, κι' ήταν δίπλα γραμμένη ή λέξη: Νενικήκαμεν. Θάνα, σκεφτόταν, ο άγγελιοφόρος τού Μαραθώνα...

Σε λίγους μήνες βρέθηκε σ' ένα τάγμα στη Μακεδονία διαβιβαστής. Φορτωμένος με τόν άσύρματο στην πλάτη του ανέβαινε τ' μονοπάτια και τ' κατοάβραχα, περπατούσε ώρες ατέλειωτες, δίχως ν' νοιώθη καμιά κόπωση, δίχως ν' παραπονεθ'ν ποτέ.

Δέν άφηνε ποτέ τόν άσύρματο του...

"Όταν τ' τμήμα του σταματούσε και οι συνάδελφοί του ξάπλωναν κάπου ν' αεραποστάσουν, αυτός τόν άνοιγε και άρχιζε ν' καλή τούς άλλους άσύρματους για ν' δώση ή ν' πάρη καμιά πληροφορία. Τόν άγαπούσε ο διοικητής του σαν παιδί, τόν λάτρευε ο αξιωματικός του. Άκούραστος καθώς ήταν, δέν ήξερε τί θ' α πη μέρα και τί νύχτα. Τ' α εικοσιτετράωρα γι' αυτόν άρχιζαν από τ' 00.01 και τέλειωναν στο 24.00, συνεχίζοντας πάντα με τόν ίδιο ρυθμό τήν πορεία τους.

Χρειάσθηκε πολλές φορές ν' έπισκευάση ή γραμμές που τις έκοβαν οι καταπλιάδες, ξενυχτούσε πάνω στο τηλεφώνιο και συχνά έτρεξε μόνος του για ν' δώση ο ίδιος τ' αήματα. "Όλα τάξερε κι' όλα μπορούσε ν' α τ' κάμη. Μ'α τ' μεράκι του ήταν ο άσύρματος...

***

Τ' τάγμα του βρέθηκε στα Κερδύλλια τήν περασμένη άνοιξη. Τ' χιόνια δέν είχαν λυώσει άκόμη. Με τ' τμήμα του είχε μείνει ένα μεσημέρι έξω από κάποιο χωριό, που δέν έμοιαζε καθόλου με τ' δικό του. Κάτω εκεί, στο γαλανό νησί του, θάταν πράσινοι και λουλουδιασμένοι οι κάμποι και τήν ώρα τούτη, τ' μι-

(Συνέχεια απ' τη σελίδα 7)

$$I = \frac{2,6}{3,33+3} = \frac{2,6}{6,33} = 0,4107 \text{ A}$$

$$U = E - R_{\text{εσ.}} I = 2,6 - 3,33 \times 0,4107 = 2,6 - 1,367 = 1,233 \text{ V}$$

$$P_{\text{όλ.}} = E \cdot I = 2,6 \times 0,4107 = 1,0678 \text{ W}$$

$$P_{\text{όφ.}} \cdot U \cdot I = 1,233 \times 0,4107 = 0,506 \text{ W}$$

β) Η ισχύ που χάνεται στη συστοιχία είναι:

$$P_{\text{έσ.}} = P_{\text{όλ.}} - P_{\text{όφ.}} = 1,0678 - 0,506 = 0,5618 \text{ W}$$

$$\eta \text{ P έσ.} = R_{\text{έσ.}} I^2 = 0,561 \text{ W}$$

$$\gamma) \text{ Απόδοση της συστοιχίας } \eta = \frac{0,5(60)}{1,0678} = 0,473 \text{ ή } 47,3\%$$

Ας συνοψίσουμε τ' αποτελέσματα που θα έχουμε στον αποδέκτη.

Α.— Τά στοιχεία στη σειρά: $P_{\text{όφ.}} = U \cdot I = 0,711 \times 0,2363 = 0,168 \text{ W}$

Β.— Τά στοιχεία παράλληλα: $P_{\text{όφ.}} = U \cdot I = 1,018 \times 0,3391 = 0,345 \text{ W}$

Γ.— Μιγτά: 1.— $P_{\text{όφ.}} \cdot U \cdot I = 1,115 \times 0,3714 = 0,414 \text{ W}$

2.— $P_{\text{όφ.}} = U \cdot I = 1,233 \times 0,4107 = 0,506 \text{ W}$

Όπως βλέπουμε, ο αποδέκτης παίρνει τη μεγαλύτερη ισχύ, δουλεύει δηλαδή με τη μεγαλύτερη τάση και ένταση στην τελευταία περίπτωση, γιατί σ' αυτήν η εσωτερική αντίσταση της πηγής πλησιάζει να αξιωθεϊ με την αντίσταση του αποδέκτη. Όταν γίνεται αυτό, έχουμε τη μέγιστη ισχύ και η απόδοση της συστοιχίας φτάνει τα 50 ο)ο. Γ.Γ.Γ.

ΑΝΤΙΠΟΙΝΑ

(Συνέχεια απ' τη σελίδα 4)

τρομεμένη γυναίκα είμαι, κύριε Κιρκόρ και αν τὸ μάθη πιά ὁ άντρας μου ὅπως εἶναι καὶ ἀράθυμος θὰ γίνῃ σκοτωμὸς κ. δικαστή μου, θὰ τραβήξῃ τὴν κουμπούρα πιά, δὲν λογαριάζει τίποτε αὐτός. Μπᾶ, ποῦ ν' ἀκούσῃ, κ. Δικαστή μου, τοῦτος Ἀρμένῃς πιά καὶ πεισματάρῃς σὰν γάιδαρος μετὰ συγχωρήσεως! Ὁπου λοιπὸν βαριέστησα πιά, κ. δικαστή μου, καὶ ὅταν πιά μοῦ παραμπίκε πιά, τραβᾶω τὴν παντόφλα καὶ τοῦ κοπανᾶω μιά στὴ μούρη!

Ἔτσι ἔγινε ὁ κανγᾶς ποῦ ἀνεστάτωσε τὸν μικρὸ δρόμο τῆς συνοικίας, ὅπου συνέβησαν τὰ τραγικὰ αὐτὰ γεγονότα.

Καλούμενος ὁ Κιρκόρ ν' ἀπολογηθῆ καταθέτει ἀξιοπρεπῶς:

— Ἰντίποινα!

— Πῶς;

— Ἰντίποινα, πρόεντρο ἐφέντη. Ἄμα χίτς ἐμένα καρντία μου ντὲν νοιάζει Κατερίνα, ὀναίκα νταρντάνα ἔνεται. Ἄμα άντρας τῆς Ντοντοράκης ἐφέντης, ὀναίκα μου στὸ μάτι ἔβαλε, ἄμα καὶ ἐγὼ Ἰντίποινα ἔκανα, ἔκλεισα μάτια μου, μάτι μου Κατερίνα ἔβαλα. Ἄναντίν;

— Πῶς;

— Αὐτὸ εἶναι! Ἄμα Κατερίνα συχαμένο προᾶμα ἔνεται. Ἐμ ἄσκημος ὀναίκα; στόμας τῆς ὄλο σκόρδα βρωμάει, ἔμ παντόφλα βγάξει. Ἄναντίν;

— Τί ἔκανε λέει;

— Ντοντοράκης φίλος μου ἔνεται. Ἄμα ὀναίκα μου ἔρωμένη εἶχε.

Ἡ ἀποκάλυψις προκαλεῖ κατάπληξιν στὸ δικαστήριο. Καὶ καταδικάζεται ὁ κ. Κιρκόρ σὲ 50.000 δραχμὲς πρόστιμο, εἶναι εὐτυχῆς ὁμως. Διότι ἡ κ. Κατερίνα σπεύδει ἐξαλλῇ πρὸς συνάντησιν τοῦ Ντοντοράκη ἐφέντη. Πρὸς μεγίστην ὑπερηφάνειαν τοῦ Κιρκόρ ψιθυρίζοντας;

— Ἰντίποινα, μπέ. Ντουλιὰ μου εἶνε.

Τὸ πρῶτον 15θήμερον τοῦ Αὐγούστου παρουσίασε ζωηροτάτην ἀθλητικὴν κίνησιν καθ' ἅπασαν τὴν χώραν.

Σημειώνομεν ἰδιαιτέρως τὴν διεξαγωγὴν τῶν Πανελληνίων ἀγώνων τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων ἐν Ἀθήναις, εἰς τὰς ὁποίας συμμετέσχον ἀθληταὶ τοῦ Στρατοῦ, τοῦ Ναυτικοῦ, τῆς Ἀεροπορίας καὶ τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας εἰς τὰ ἀγωνίσματα ποδοσφαίρου, Βόλεϋ, Μπάσκετ, κολυμβήσεως, σκοποβολῆς, ξιφασίας.

Ἡ ἐμφάνισις τῶν Ἀθλητῶν τοῦ Στρατοῦ ἦτο ἀρίστη καὶ αἱ ὀμάδες του ἀπέσπασαν τὸ πλεῖστον τῶν πρώτων νικῶν μεταξύ τῶν ὁποίων πρώτη νίκη τοῦ Ὑπολοχαγοῦ τοῦ Κ. Ε. Δ. Τράντα εἰς τὰ 200 μ. ἐλευθέρας κολυμβήσεως.

κρὸ ἀδελφάκι τοῦ θᾶχε πάρει τὸ ζῶ τους νὰ πάη στὸν Ἀη—Λιὰ νὰ τὸ βοοκήσῃ.

Κι' αὐτὸς κρατοῦσε τὸ μικρόφωνο τοῦ ἀσυρμάτου καὶ καλοῦσε.

— Ἐμπρός Ἡρῶ δύο, ἔμπρός Ἡρῶ δύο...

Κανένας δὲν ἀπαντοῦσε, κανένας δὲν ἄκουγε.

Καὶ κάθε τόσο ἐπανελάμβανε.

— Ἐμπρός Ἡρῶ δύο, ἔμπρός Ἡρῶ δύο...

Κατὶ θάφταιγε κάποια βλάβη θᾶχε ὁ ἀσύρματός του... Ἦταν μιὰ στιγμὴ τραγικὴ γι' αὐτόν. Δὲν σκεπτόταν τὸν ἑαυτὸ του. Τοῦς ἄλλους σκεπτόταν ποῦ ἦταν γύρω του, ποῦ περίμεναν ἐναγώνια ν' ἀκούσουν κάποιον ν' ἀπαντᾷ. Ἐπρεπε νάχη διαρκῶς ἐπαφή· κι' αὐτὸς δὲν εἶχε καθόλου. Τί νὰ γινόταν πέρα μακριά, στὶς ἀντικρύνες κορυφές, ποῦ μάχονταν οἱ ἄλλες μονάδες...

Ζήτησε λίγη ὥρα ἄδεια καὶ βγήκε τρέχοντας ἀπὸ τὴ σκηνὴ του. Εἶχε ἀρχίσει νὰ σουρουπῶνῃ...

Γύρισε σὲ δυὸ ὥρες, ἰδρωμένος, κατάκοπος, λασπωμένος, χλωμός. Μόλις μπήκε στὴ σκηνή, ἔβγαλε κάτι ἀπὸ τὸ σακκιδιὸ του καὶ τῶδωσε στὸν συνάδελφό του, ποῦ εἶχε μείνει ἐκεῖ, προσπαθώντας μάταια νὰ πάρῃ ἐπαφή. Κι' ἔπεσε λιπόθυμος...

Σὲ λίγα λεπτά, τρία γελαστὰ πρόσωπα, ἄκουγαν ἀπὸ τ' ἀκουστικὰ κάποιοι σταθμὸ ν' ἀπαντᾷ:

— Ἐμπρός Ἡρῶ δύο, ἔμπρός Ἡρῶ δύο, ἐν τάξει...

***

Στὸ μικρὸ χωριό, μέσα στὸ ἴδιο δωμάτιο τοῦ σχολειοῦ, ποῦ ὁ Νικόλας εἶχε πρωτακούσει γιὰ τὸ παλληκάρι, ποῦ ἔφερε τὸ μήνυμα τῆς νίκης ἀπ' τὸ Μαραθῶνα, ὁ δάσκαλος μπήκε ἕνα πρωτὶ κρατώντας στὸ χέρι του ἕνα χαρτί. Τῶχε στείλει ὁ διοικητῆς του στὸν πρόεδρο. Τὸ διάβασε στὰ μικρὰ παιδιά, ποῦ ἄκουγαν κρεμασμένα ἀπ' τὸ στόμα του, καὶ τελειώνοντας εἶπε:

— Αὐτός, παιδιά μου, εἶναι ὁ Νικόλας, τὸ βοσκόπαιδο ποῦ ἦταν ἀνάμεσά μας ὡς τὰ προχθές. Δὲν ἔχει σημασία τὸ παράσημο ποῦ πήρε. Δὲν ἔχει σημασία ἂν δὲν ἔχει ἕνα ἀρχαῖο ὄνομα. Τί κι' ἂν δὲν τὸν λένε Φειδιππίδη, τί κι' ἂν δὲν ἔτρεξε ἀπὸ τὸ Μαραθῶνα στὴν Ἀθήνα!... Εἶναι ὁ Νικόλας, ὁ Ἕλληνας, ὁ ἴδιος ἀνάμεσα στοὺς αἰῶνες, ποῦ ξέρει νὰ πολεμᾷ γιὰ τὴ λευτεριά, ποῦ ξέρει, ἂν χρειασθῇ, νὰ πέφτῃ γιὰ τὴν Ελλάδα...

Τὸ μεσημέρι σχόλασαν τὰ παιδιά κι' ὁ Δημήτρης, τὸ μικρὸ παιδί τοῦ Γερωντῆ, πήρε τὴν κατοικία τους κι' ἀνέβηκε στὸ Φανάρι.

Τὴν ἔδεσε στὸ πόδι μ' ἕνα σχοινί, γιὰ νὰ μὴν τοῦ φύγῃ, ἀκούμπησε πάνω σ' ἕνα βράχο καὶ τὸ βλέμμα του πλανεύτηκε πέρα μακριά, κατὰ κει ποῦ θάπεφτε ἡ Μακεδονία, κατὰ κει ποῦ βρισκόταν ὁ ἀδελφός του, ὁ «καινούργιος Φειδιππίδης», ὅπως τὸν εἶχε πῆ ὁ δάσκαλος...

Τὸ-Σταυρόλεξό μας

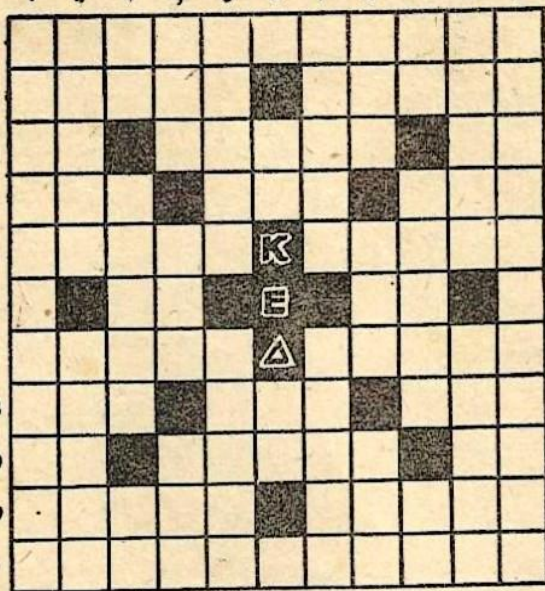
★ ΘΕΑΤΡΟ

★ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- 1.—'Ο πρώτος γνωστός διαβιβαστής.
- 2.—α. 'Αρχαία 'Ελληνική πόλις τῆς Σικελίας.—β. Τὸ μικρὸν ὄνομα ἀρχηγοῦ γαιτονικοῦ Κράτους.
- 3.—α. Νότα.—β. Δὲν προλαβαίνουν νὰ παρουν οἱ ἀντάρες.—γ. Νότα.
- 4.—α. Τοπικὸν ἐπιρροια εἰς τὴν δημοτικὴν.—β. 'Ανάποδος... Γερμανός.—γ. Καί ἔτσι διαβάζεται ἀλλὰ ἀντιστρόφως δείχνει ἔκεινο που ζαλιζει τοὺς ἀρχισυντάκτας τῶν ἐφημερίδων.
- 5.—'Όταν πέσετε στὴν πρώτη (α) χροιάζεται ὁ δεύτερος γιὰ νὰ συνέλθετε (β)...
- 6.—α. Τὸ νῆμα τῶν σταυρολέξων.—β. 'Αλλή μία νότα.
- 7.—α. Νῆσος τῶν Δωδεκανήσων.—β. Φωνητικὸν (διὰ τοὺς γαλλομαθεῖς).
- 8.—α. 'Ο... Χαμαράκης διὰ τοὺς στρατιώτας.—β. 'Αναφορικός σύνδεσμος.—γ. Εἶμαι.....ἀλλὰ τί εἶμαι.
- 9.—α. Νότα (ἢ τελευταία).—β. 'Αστέρη, ἄνθος καὶ περιοδικόν.—γ. Πρόθεσις.
- 10.—α. Τὸ μικρὸν ὄνομα διασήμου γάλλου μυθιστοριογράφου τοῦ 19ου αἰῶνος.—β. Τὸ θέλουν πολὺ οἱ γυναῖκες, ἀρᾶσι καὶ εἰς τοὺς ἄνδρας ἀλλὰ τὸ τρέμουν ὡς σύζυγοι.
- 11.—Συνένοσις πολλῶν δυνάμεων ἢ συμφερόντων (αἰτ).

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11

Η ΣΚΗΝΗ

«Αρχίσα ἀπὸ τώρα, ἂν καὶ λίγο πρόωρα, ἢ ἐτοιμασία γιὰ τοὺς χειμωνιάτικους θιάσους. Ἔτσι μέχρις στιγμῆς ἔβαιος εἶναι ὁ θιάσος τοῦ «Θεάτρου Τέχνης» ποὺ θὰ στεγασθῇ στὸ θέατρο Κοτοπούλη. Ἐκτός τῶν βασικῶν στελεχῶν τοῦ θιάσου (Διαμαντόπουλος, Καλλέργης, Μεταξά κ. ἄ.) θὰ συμπράξουν ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς Ὀκτωβρίου εἰς τὸ «Θέατρο Τέχνης» ἢ Μελίνα Μερκούρη, ὁ Γεώργιος Παππάς, ἡ Βίλμα Κύρου καὶ πιθανῶς ὁ κ. Θ. Κωτσόπουλος.

—Νέα ἔργα ἀνέβασαν ὁ Λογοθετίδης τὴν κωμῶδιαν τοῦ Μπενεντέτι «Σύζυγος μὲ τὸ στανιό», τοῦ «Σαρματζῆ» τὴν ἑπιθέωρση «'Ο - κέϋ!» τῶν Σακελλάριου —Χ. καὶ Γ. Γιαννακόπουλου, τὸ «Θέατρο Κοκκίνης» τὴν ὀπερέττα τοῦ Θ. Σακελλάριου «Γλυκεῖα Νανά» καὶ τῆς «Κατερίνας» τὴν κωμῶδιαν «Γρομπεροὶ Ἑρσάται».

—Συνεχίζονται μὲ γογγύρο ρυθμὸ αἱ προετοιμασίαι διὰ τὴν ἀνάβασιν εἰς τὸ θέατρον Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ Ἄρχαίας τραγωδίας μὲ πρωταγωνίστρια τὴν Μαρίκα Κοτοπούλη, κατὰ σκηνοθεσίαν Δ. Ροντήρη.

—'Ο συμπαθὴς ἠθοποιὸς τῆς πρόξας Κώστας Μουσοῦρης μετὰ πενταετῆ ἀπουσίαν του ἀπὸ τὴν σκηνὴν ἀνασυγκροτεῖ τὸν θιάσον του προκειμένου νὰ ξαναεμφανισθῇ ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς Ὀκτωβρίου στὸ «Θέατρο Ἀλίκης». Θὰ συνεργασθῶν μαζί του, ἢ Ἑλλη Λαμπιτῆ, ἢ Ε. Χατζηαργύρη καὶ ὁ Ντίνος Ἡλιόπουλος καὶ ὁ σκηνοθέτης Α. Σολομῶς.

Η ΘΘΟΝΗ

Μεγάλῃ κίνησις παραγωγῆς ταινιῶν παρατηρεῖται στὰ Ἑλληνικὰ στούντιο. Τελείωσε τὸ γύρισμα τῆς ταινίας «Οἱ δύο κόσμοι» τῆς «Ἀνζερδος» μὲ τοὺς Ἀλεξανδράκη, Χριστινάκη, Τζόγια, Ἡλιόπουλον κ. ἄ. Ἀπὸ τὴν ἴδια ἐταιρεία ἀρχίζει ἀμέσως τὸ γύρισμα μιᾶς ἄλλης ταινίας μὲ τίτλο «Τὰ τέσσαρα σκαλιὰ». Κοντεύει νὰ τελειώσῃ τὸ γύρισμα καὶ τῆς Ἑλληνικῆς ταινίας «'Ο μεθυστικὰς» μὲ τὸν Ὁρέστη Μακρῆ καὶ τὸν Δημήτρη Χόρν. Ἡ «Φῆνος Φιλμ» στις ἀρχὰς τοῦ ἐπομένου μηνὸς θὰ ἀρχίσῃ τὸ γύρισμα ἐνὸς φιλμ μὲ τίτλο «'Ο σταυρὸς τοῦ Νότου» τοῦ Ν. Τσιφόρου. Ἐκτός ἀπὸ αὐτὰ τὰ φιλμ, εἶναι ἐτοιμα γιὰ νὰ παιχθῶν «Οἱ Ἀπαχθῆδες τῶν Ἀθηνῶν στὴν Σταμπούλ», τὸ «Ρόδον τῆς Διδυφῶς» καὶ τὸ «Φορτίο τῆς Ἀμαρτίας».

—Τὸ ἀθάνατο μυθιστόρημα τοῦ Σίγκιβεitus «Κέο Βάντις» θὰ γυρισθῇ συντόμως ἀπὸ τὴν «Μέτρο Γκόλντγουϊν Μαγιερ» μὲ πρωταγωνιστὴ τὸ Γκρέγκορ Πέκ.

—'Ο συμπαθὴς ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου Σπένσερ Τρέιου ἀπεφάσισε νὰ ἀποτραπῆθῃ ἀπὸ τὴν ἔθνην ἐξ αἰτίας μιᾶς σοβαρωτάτης ἀσθενείας του.

—Μία ἀπὸ τίς πιὸ ἐνδιαφέρουσες ταινίες ποὺ θὰ δοθῶν τοῦ χρόνου θὰ εἶναι ἢ «Φαβιόλα». Στοιχίσε 5.000.000 δολάρια!!!

Ἄλληλογραφία

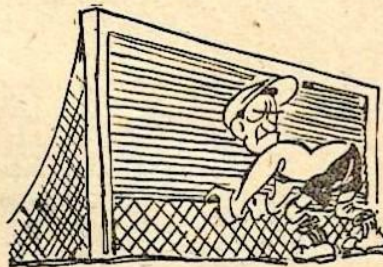
Παρακαλοῦμεν τοὺς ἀγαπητοὺς μας ἀναγνώστας νὰ μᾶς γράφουν γιὰ ὁποιοδήποτε ζήτημα ἐνδιαφέρονται. Θὰ λαμβάνουν διὰ τῆς παρουσίας μονίμου στήλης πάντοτε τὴν σχετικὴν ἀπάντησιν.

Τὸ περιοδικὸν «Ἦχω τῶν Διαβιβασῶν» βασίζεται εἰς τὴν καλὴν συνεννόησιν καὶ τὴν πνευματικὴν ἐπαφὴν μὲ τοὺς ἀναγνώστας του.

—Ἐπίσης κατόπιν σχετικῶν συνεννοήσεων μὲ τὸ Γραφεῖον Στρατολογίας τοῦ Κ.Ε.Δ. οἱ ἀναγνώσται μας δύνανται νὰ ἐρωτήσουν γιὰ οἰανδήποτε περιπτώσιν στρατολογικῆ φύσεως ποὺ τοὺς ἀπασχολεῖ. Εἰδικὸς συνεργάτης, ἀπολύτως κατηχησμένος εἰς τὰ στρατολογικὰ ζητήματα, θὰ ἀσχολεῖται μὲ τὰς ἀπορίας τῶν στρατιωτῶν ἀναγνώστων μας.

ΣΤΟ ΒΙΤΣΙ ΔΕΝ ΓΡΑΦΕΤΑΙ ΑΠΛΩΣ ΜΙΑ ΦΑΣΙΣ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ! ΓΡΑΦΕΤΑΙ Η ΟΡΙΣΤΙΚΗ ΦΑΣΙΣ ΤΗΣ ΕΞΟΝΤΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΡΥΠΑΡΟΥ ΣΛΑΥΙΣΜΟΥ!...

ΜΕΤΑ ΤΟ ΦΙΛΙΚΟ ΜΑΤΣ:

Ο ΤΟΥΡΚΟΣ ΤΕΡΜΑΤΟΦΥΛΑΞ: —Σήμερα γκόλ δὲν ἔχει!... Κλείνει τὸ μαγαζὶ!

Α.Π.Σ.

Εἶδη μόνον ἐκλεκτά
καὶ χωρὶς πολλὰ λεπτά
βρίσκετε κατὰ κανόνα
Στὸ Κατάστημα

ΔΡΑΓΩΝΑ Α. Ε.

Ἐκ τῆς
16 Αὐγούστου
Ἐπισημ.

τὸ
ξεπούλημα

τοῦ

ΝΕΟΥ ΜΙΝΙΟΝ

ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ
R.C.A.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΛΗΨΕΩΣ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ :
ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ 51
ΤΗΛ. 30.169, 20.133

Ο ΚΑΛΟΣ ΚΑΠΝΙΣΤΗΣ
ΑΓΟΡΑΖΕΙ
ΠΑΝΤΟΤΕ

ΣΙΓΑΡΕΤΤΑ

ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΥ

**ΕΘΝΙΚΗ
ΤΡΑΠΕΖΑ
ΤΗΣ
ΕΛΛΑΔΟΣ**

**Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ
ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ**

Α-ΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

**ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΤΗΣ
ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗΣ**